Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaților
(s.v. 6 iunie / s.n. 19 iunie)

Materiale despre Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaților:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Ilarion+cel+nou

https://independent.academia.edu/emystea/Sfin%C5%A3i-cuvio%C5%9Fi-%C5%9Fi-cuvioase

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Ilarion+cel+nou

***

Sfântul cuvios Ilarion cel nou sau cel tânăr, egumenul mânăstirii Sfântului Dalmat din Constantinopol este numit așa pentru a nu fi confundat cu Sfântul Ilarion cel mare din cel de-al patrulea secol, s-a născut în Cappadocia în anul 775. Ilarion a fost starețul Mânăstirii Dalmaţilor din Constantinopol. El a fost ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul şi următorul vieții Sfântului Ilarion cel mare, al cărui nume cu cinste 1-a purtat. Ilarion era puternic în rugăciune, neînfricat şi stăruitor în nevoinţe de tot felul. El a fost chinuit mult pentru cinstirea Sfintelor icoane de către răii împăraţi iconoclaşti, între care Leon, armeanul. Dar Leon, armeanul a fost omorât cu sabia de propriile lui gărzi, întru acelaşi loc dintru aceeaşi biserică în care nelegiutul smulsese şi aruncase la pământ Icoana Mântuitorului, prima icoană profanată din prigoanele pornite de el. Sfântul Ilarion atunci a fost scos din închisoare, dar numai pentru scurt timp. El din nou a fost torturat şi ţinut în carcerele temniţelor, până ce la putere a venit bine credincioasa împărătească Teodora. Ilarion era văzător cu duhul şi avea şi darul străvederii. Sfântul cuvios Ilarion cel nou a trecut la Domnul la vârsta de 70 de ani, pe 6 iunie în anul 845.

Index

În această lună (iunie), ziua a şasea - Prea cuviosul Ilarion cel nou, egumenul Mânăstirii Dalmaţiei (Minei)....4
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaţilor 16
Imnografie....25
Vieţile Sfinţilor - Cuviosul Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmat 26
Sfântul Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaților - drumul spre sfințenie 31
Sinaxar - Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii lui Dalmat - 6 iunie....33
Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii lui Dalmat....36
Proloagele din 6 iunie 38
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - 6 iunie....43
Pomenirea Sfântului cuvios Visarion 43
Pomenirea cuviosului părintelui nostru Ilarion cel nou 44
Pomenirea Sfintelor cuvioase muceniţe Arhelais, Tecla şi Susanna....44
Cântare de laudă la Sfântul Visarion 45
Cugetare 46
Cugetare 46

Predică despre paza inimii 47
Viața pe scurt - Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaților (sinaxar) 49
ro.orthodoxwiki.org - Ilarion cel nou 53
Icoane 57

În această lună (iunie), ziua a şasea - Prea cuviosul Ilarion cel nou, egumenul Mânăstirii Dalmaţiei (Minei)

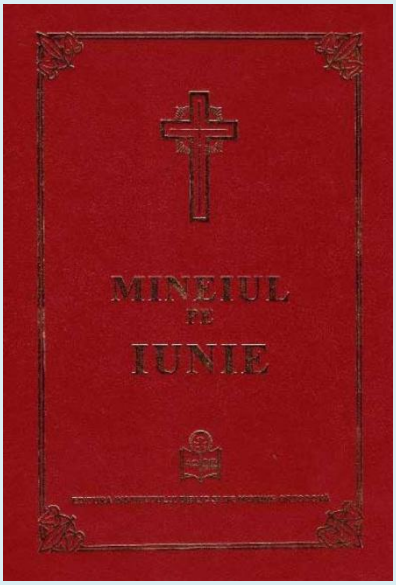

Vezi: La tipic se prăznuiesc amândoi sfinţii, cu slujbe deosebite. Iar în izvodul cel îndreptat de prea sfinţitul episcop al Argeşului, numai Sfântul Ilarion, are slujbă.

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile**, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Viaţă neîntinată, răbdare şi blândeţe, şi dragoste curată, şi înfrânare fără măsură, stare de toată noaptea, umilinţă dumnezeiască, credinţă, nădejde adevărată cu milostivire agonisind, fericite părinte Ilarioane, ai vieţuit ca un înger pe pământ cu trupul, rugătorule pentru sufletele noastre.

Înger pământesc şi om ceresc ai fost cuvioase, izvor de umilinţă, pârâu de milostivire, noian de minuni, chezaş al păcătoşilor, măslin al lui Dumnezeu cu adevărat prea roditor, care cu untul de lemn al ostenelilor tale, netezeşti feţele celor ce cu credinţă te laudă pe tine, fericite Ilarioane.

De dumnezeieşti insuflări luminându-ţi-se cugetul, s-a făcut mai presus de patimile trupeşti, care purta chipuri neamestecate cu cele de jos, şi însemna în sineşi fru-

museţea cea dumnezeiască, cunoscându-se cu totul prea luminos cu lucrarea Duhului, Ilarioane părintele nostru, podoaba sihaştrilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Pe tine palatul cel prea curat al Împăratului, te rog, ca pe una ce eşti mult-lăudată, curăteşte-mi mintea mea cea cu totul întinată de toate păcatele, şi mă fă veselă sălăşluire Treimii celei prea îndumnezeite, ca mântuindu-mă, să slăvesc puterea ta şi mila cea nemăsurată, eu sluga ta cea netrebnică.

A Crucii, a Născătoarei

Dacă Te-a văzut pe Tine Iubitorule de oameni, Ceea ce Te-a născut, înălţându-Te pe Cruce, strigând, zicea: Acestea ţi-au răsplătit Ție, Stăpâne, cei ce s-au îndulcit de darurile Tale cele multe ? Ci mă rog, nu mă lăsa pe mine singură în lume, ci grăbeşte, de învia, ca să scoli dimpreună pe strămoşi.

Tropar, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-au făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Ilarioane, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului;* iar de va fi în post *al Născătoarei*

La Utrenie

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 8, iar de va fi în post, amândouă Canoanele Octoihului şi al sfântului, pe 4.

Canonul Sfântului

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat, şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-i cântăm.

Ca unul ce din posomorârea celor materialnice ai alergat la Lumina cea fără materie şi înţelegătoare, prin rugăciunile tale cele către Domnul, luminează-mă pe mine, cuvioase Ilarioane.

Din pruncie sugând bunătatea, prin ostenelile înfrânării, şi prin sudori sihăstreşti, ai ajuns la treaptă bărbătească, şi la măsura de vârstă duhovnicească a lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Trecând noianul patimilor, şi scăpând de întreitele valuri ale dracilor, ai sosit neudat la limanul nepătimirii, părinte cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca una ce singură eşti mai aleasă decât toată zidirea, în vremile cele de pe urmă fără de tată ai născut Dumnezeu şi Om, pe Cuvântul, pe cela ce din Tatăl este fără de mamă, Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea...

Cu jăratecul sihăstriei ai ars mărăcinii patimilor, şi ai încălzit cugetele credincioşilor, mărite.

Cu înfrânarea ca cu o armă într-armându-te şi cu rugăciunea ca cu o platoşă, ai biruit cetele vrăjmaşilor celor nevăzuţi, cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dragostea fecioriei îndestulându-te, ai isprăvit şi bunătăţile cele către Stăpânul, cuvioase Ilarioane.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dă-ne nouă ajutor prin rugăciunile tale Preacurată, gonind toate năpădirile primejdiilor celor cumplite.

Irmosul: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi, şi pe Tine te laudă duhul meu.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Făcându-te cu adevărat prea ales lucrător de cele sfinte ale lui Hristos, prea sfinţite, lui Dumnezeu ţi-ai dat viaţa ta, prea fericite. Pentru aceasta după multe sudori şi osteneli, bucurându-te te-ai mutat la locaşurile cele fără materie; şi acum ne izvorăşti nouă râuri de tămăduiri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Iar de va fi în post a Născătoarei: Înnoit-ai prea curată cu dumnezeiască naşterea ta fiinţa cea muritoare şi stricată prin patimile pământenilor; şi ai ridicat pe toţi din moarte la viaţa nestricăciunii. Pentru aceasta după datorie toţi te fericim, Fecioară prea slăvită, precum mai-nainte ai zis.

A Crucii, a Născătoarei

Înălţându-Te pe Cruce, pe cei ce odinioară erau căzuţi i-ai înălţat, iar pe mine prin înălţarea Ta m-ai întristat, o lumina ochilor mei! Primeşte Fiule patima pentru noi de voia Ta; suferă Crucea, şi cuiele, şi buretele şi suliţa! Prin care ne-ai dat nouă darul nepătimirii.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale, şi am proslăvit Dumnezeirea Ta.

Fiind sădit pe lângă apele înfrânării, te-ai arătat viţă prea odrăslitoare, care odrăsleşti strugurii bunei credințe, fericite părinte.

Făcându-te cu totul dumnezeiesc şi purtător de Duh, cu totul te-ai cunoscut lui Dumnezeu, Ilarioane prea fericite. Pentru aceasta împreună cu îngerii dănţuieşti pururea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe piatra credinţei ai întărit paşii inimii tale, şi ai rămas nemişcat, nespăimântându-te de năpădirile dracilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe o mai aleasă decât Heruvimii şi decât Serafimii, te lăudăm pe tine Preacurată, căci ai ţinut în braţele tale cu trup pe Dumnezeul nostru, de care se cutremură toate.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie Doamne: Mântuieşte-ne pe noi; că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe, altul nu ştim.

Păzit-ai ochiul inimii nevinovat, şi neadormit întru dumnezeieştile porunci, pururea pomenite cuvioase.

Prin faptă sihăstrească ai alergat la muntele bunătăţilor, spre suirea privirii, purtătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Risipindu-ţi milostenia la săraci, din inimă Ilarioane, ai primit bogăţie cerească, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Domnul legii te-a arătat pe tine Născătoare de Dumnezeu, sicriu Cuvântului, întru care netâlcuit S-a sălăşluit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă Mântuitorule...

Pe Goliat cel înţelegător cel ce se înălţa întru răutate, l-ai împrăştiat prin credinţă, cu împleticirea ta cea fără de armă, şi smulgând armele înfrângerii lui, l-ai tăiat, ca pe unul ce fără de măsură se lăuda.

Râvnit-ai întru bunătate pe marele Ilarion, şi duhovniceşte urmând urmelor lui, te-ai arătat începător înfrânării, şi pildă turmei, cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin sudorile sihăstriei, de tot ai stins jăratecul săgeţilor vrăjmaşului, şi aprinzând focul credinţei, ai ars trufiile necredinţei eresurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu adevărat ai zămislit în pântecele tău pe Dumnezeiescul Cuvânt, şi L-ai născut pe Dânsul mai presus de fire, prea curată, pe care prin rugăciunile tale îmblânzeşte-L, pentru cei ce te laudă pe tine, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Curăţeşte-mă Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor, rogu-mă; căci către Tine am strigat, şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Condacul şi Icosul praznicului. Sau al sfântului, glasul 1.

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cu focul împărtăşindu-te, nicicum nu te-ai ars Ilarioane înţelepte, nevoitorule cel cu minte viteză, că rouă de la Dumnezeu ai câştigat, care te-a răcorit. Pentru aceasta ai suferit lupte mai presus de fire, bucurându-te cu cuvioşii, de Dumnezeu înţelepţite, cu care pomeneşte-ne pe noi.

Sinaxar

În această lună, în ziua a şasea, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ilarion cel nou, egumenul mânăstirii Dalmaţiei.

Stih: Ilarioane tu cu sufletul blând fiind,
Ai fost şi cu trupul şi cu inima prea blând.
Sufletul cel curat al lui Ilarion în a şasea zi,
În cerescul lăcaş se sălăşlui.

Fericitul acesta Ilarion era pe vremea împăratului Nichifor patriciul şi a a lui Stavrachie, şi a lui Mihail Rangavea, şi a lui Leon armeanul iconomahul, şi a lui Mihail travrul, şi a lui Teofil iconomahul, la anii opt sute doi, trăgându-se cu neamul din Capadocia, care se zicea şi Caramania, având tată cu numele Petru, iar maică Teodosia.

Deci tatăl său era cunoscut împăratului, fiindcă el da pâine la masa împărătească. Deci după ce s-a născut cuviosul şi s-a înţărcat de către dânşii, s-a dat la şcoală ca să înveţe cu osârdie Sfintele Scripturi.

Iar când s-a făcut de douăzeci de ani, evangheliceşte a lăsat pe tată, pe maică, casa, bogăţia şi pe toată lumea, şi s-a făcut monah în mănăstirea ce se numea a Xirochipiului, ce se afla în Constantinopol, apoi s-a dus de acolo, şi a mers în mânăstirea ce se numea a lui Dalmat, şi acolo a luat marea şi îngerească schimă, adică s-a făcut schimnic.

Deci, având pururea pomenitul ascultare, smerenie şi linişte, a slujit în grădina mănăstirii zece ani, apoi după ce şi-a curăţit sufletul de toată patima, şi l-a strălucit cu bunătăţile ca soarele, atunci prin darul cel dumnezeiesc s-a făcut făcător de minuni, căci a izgonit dintr-un tânăr un duh necurat ce îl bântuia; pentru aceasta şi egumenul mănăstirii l-a făcut pe el preot şi fără a voi el.

Iar după ce s-a săvârşit egumenul acela după trecerea a câţiva ani, s-a dus sfântul din mănăstire şi a trecut la locul cel numit Opsichiul, şi de acolo s-a dus în mânăstirea Cataronilor. Deci de aceasta înştiinţându-se monahii mânăstirii sale, au vestit de aceasta Sfântului Nichifor ce era atunci patriarh, iar patriarhul iarăşi a vestit împăratului Nichifor patrichie, îndemnându-l ca să trimită şi să aducă înapoi pe cuviosul.

Pentru aceasta ascultând cuviosul de îndemnările împăratului şi ale patriarhului, s-a întors înapoi, şi s-a făcut egumen şi arhimandrit, după cum era acolo aşa obiceiul a se face, hotărându-se de sinod.

Deci a petrecut cuviosul opt ani, păstorind turma lui Hristos.

Iar când s-a făcut împărat Leon armeanul la anii opt sute treisprezece, şi a lepădat închinăciunea sfintelor icoane, atunci şi cuviosul acesta Ilarion s-a dus la împăratul, şi silindu-se de către acela cu oarecari momeli şi îngroziri, ca să nu se închine Sfintelor icoane, însă sfântul l-a mustrat pe el, şi fără de Dumnezeu şi nou Iulian paravat l-a numit pe el. Pentru aceasta din cuvintele acestea s-a mâniat împăratul,

şi după ce atunci fiind de faţă l-a îngrozit pe el, cum că are să-i dea munci multe şi nesuferite, l-a băgat în temniţă.

Deci după oarecare vreme iarăşi a adus pe sfântul înaintea sa, şi i-a zis aceleaşi cuvinte, ce-i zisese şi întâi. Apoi l-a dat pe el patriarhului celui de un cuget cu el, adică lui Teodot Melssino, care şi Casiter se numea, pentru ca să-l înduplece pe el, şi fiindcă nu a ascultat cuviosul, pentru aceasta l-a închis într-o temniţă întunecoasă, şi multe zile acolo l-a ticăloşit. Căci a poruncit ca să nu i dea nici pâine, nici apă, nici altceva spre hrană.

Deci de aceasta înştiinţându-se monahii şi ucenicii lui, au mers la împăratul, zicând: Dă-ne pe păstorul nostru, o împărate, şi după puţin îl vom pleca să săvârşească voia ta. Iar împăratul, înşelându-se de îndemnarea aceasta, le-a dat lor degrab pe sfântul. Deci sfântul petrecea în monastirea sa, luând puţină întărire din slăbirea şi ticăloşia cea mai dinainte, scăpându-se de foametea ce pătimise în temniţă. Pentru aceasta împăratul văzând că monahii nu au gând să-şi plinească făgăduinţa lor, ci numai l-au batjocorit, pe monahi adică i-a pedepsit, iar pe sfântul l-a băgat iarăşi în temniţă.

După aceea l-a trimis la mănăstirea ce se numeşte a lui Foneu, care se află la marginea cetăţii, şi acolo I-a închis în temniţă şase luni spre a se ticăloşi mai mult, pentru că egumenul mânăstirii aceleia, era om aspru, sălbatic şi nemilos.

După aceea împăratul iarăşi a adus în palat pe sfântul, şi cu îmbunări cercă ca să-l înşale şi fiindcă nu a ascultat, a poruncit să-l închidă pe cuviosul în mânăstirea ce se numea a lui Cuclovie.

Apoi după ce a trecut doi ani şi şase luni, a scos pe sfântul de acolo, şi l-a închis în temniţa ce se numea a Numerilor. După aceea l-a bătut cumplit, şi de acolo l-a izgonit la cetatea ce se numeşte Protilion.

Iar după ce Leon armeanul s-a omorât cu sabia, în însuşi biserica aceea în care întâiaşi dată a ocărât şi a aruncat la pământ icoana lui Hristos; după ce, zic, Leon râu şi-a lepădat sufletul său, şi a împărăţit Mihail travrul la anii opt sute douăzeci, atunci şi sfântul acesta s-a slobozit din temniţă şi s-a găzduit de către oare care femeie creştină, în singură casa ei, care i-a slujit şapte ani.

Deci împărăţind fiul lui Travru, adică Teofil luptătorul de icoane la anii opt sute douăzeci şi nouă, a adunat înrăutăţitul pe toţi cei ce se făcuseră mai-nainte mărturisitori pentru Sfintele icoane, şi i-a zăvorât în temniţă.

Atunci dar şi fericitul acesta Ilarion s-a cercetat, de voieşte a se supune împărăteştii porunci. Iar fiindcă sfântul a mustrat pe Teofil, ca pe un fără de Dumnezeu şi un înşelător, pentru aceasta a primit o sută şaptesprezece toiege pe spate, şi după aceea s-a izgonit la ostrovul Afusia, care este aproape de ostrovul Alona, ce se află sub arhiepiscopul Priconisului.

Deci acolo sfântul săpând într-o piatră şi-a făcut o chiliuţă mică şi îngustă, şi prin rugăciunea sa a scos şi apă, pentru aceasta a petrecut acolo opt ani.

Iar după ce s-a săvârşit Teofil, Teodora, soţia lui a adunat în Constantinopol pe toţi mărturisitorii şi cuvioşii părinţi, ce se aflau în izgoniri, şi după ce a întărit şi a aşezat Ortodoxia, prin înălţarea şi închinarea Sfintelor icoane, atunci şi cuviosului acestuia Ilarion, dându-i-se voie slobodă din izgonire, şi-a luat iarăşi mănăstirea, sa, strălucindu-o cu minunile.

Deci trei ani mai trăind după aceasta, şi cu plăcere de Dumnezeu îndreptând pe ucenicii săi, s-a mutat către Domnul, fiind de şaptezeci de ani.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Atal făcătorul de minuni.

Stih: Nu este lucru străin, dacă Atal făcea minuni încă vieţuind,
Căci în urmă singură ţărâna lui minuni este făcând.

Acest prea cuvios Atal lepădându-se de lume, şi făcându-se călugăr, a arătat toată nevoinţa, petrecând cu post şi cu priveghere, şi cu toată altă patima rea. Că a doua zi şi a treia zi, de multe ori şi a cincea zi gusta mâncare şi niciodată n-a dormit culcat, sau într-alt chip cu dinadinsul, ci şezând, şi stând, mângâia firea. Pentru acestea dară a luat multă folosinţă de la Dumnezeu, şi s-a îmbogăţit cu izvoare de multe minuni, căci nu arăta numai spre sufletele cele cuvântătoare milă, ci şi spre cele necuvântătoare şi neînsufleţite şi nesimţitoare. Şi cerând de la cei ce erau lângă dânsul iertăciune, şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor celor cinci fecioare cu însoţitoarele lor.

Stih: Pe înţeleptele cinci fecioare ai zis dumnezeiescule Cuvinte,
Aceste cinci tinerele arătându-ţi-se mai-nainte.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Ghelasie, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Râzi râsul cel fericit, fericite,

Tăindu-ţi-se capul, o Ghelasie cugetătorule drepte.

Tot în această zi, cuviosul Anuv purtătorul de semne, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Dar făcător de semne Anuv şi după moarte,
Vieţuitorilor ca şi când ar fi viu până acum le scoate.

Tot în această zi, cuviosul Fotas, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Pe Fotas cel mare luminile bunătăţilor,
li vestesc, că şi mort le străluceşte tuturor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce merseseră din Iudeea în BabiIon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului o au călcat, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Hrănit-ai părinte turma ta, la verdeaţa Împărăţiei celei de sus, şi cu toiagul dogmelor gonind fiarele eresurilor, cântai: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Întinzându-ţi lumina minunilor, risipeşti negura bolnavilor, şi le dai razele virtuţii, şi ziua bunei sănătăţi, care strigă: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind îmbrăcat cu podoabă vrednică a chemătorului, ai intrat la ospăţul Mirelui celui de sus, al Împăratului Hristos; pentru aceea te-ai şi pus la masă, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai presus de fire şi de cuvânt ai purtat în pântece pe Stăpânul tuturor, şi ai hrănit din sânii tăi, pe Cel ce la vreme bună găteşte masă tuturor. Pe care roagă-L neîncetat pentru noi, prea curată Fecioară.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori muncitorii…

Cu curgerile lacrimilor ai înecat săltările patimilor, şi cugetele cele neînfrânate, şi te-ai făcut noian îndelungii răbdări, cuvioase, ducând către liniştit liman, pe cei ce strigă: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Având învăţăturile tale cele din sihăstrie ca un tare diamant, Ilarioane cuvioase, ne ascuţim inimile, şi biruim taberele patimilor, ca pe nişte neamuri străine, şi cu credinţă strigăm: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Dat-ai bună pătimirea trupului la trudirile supunerii prin înfrânare, cuvioase; umplut-ai lucrarea cea sufletească de Duhul, şi ai ajuns către cărările nepătimirii, strigând: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toţi cei ce pătimim întru răutate cu cumplite păcate, şi cu supărări şi cu nevoi, scăpăm sub acoperământul sfintelor tale aripi Stăpână; căci avându-te pe tine părtinitoare, strigăm: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, muncitorul haldeilor l-a ars nebuneşte, cinstitorilor de Dumnezeu. Iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: Tineri bine Îl cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a Cerul...

Arătatu-te-a Hristos pe tine fericite, izvor minunilor, care curăţeşte spurcăciunea sufletelor cea cu dureri, şi durerile trupurilor prea lesne le îneacă, mărite. Pentru aceasta toţi te numim pe tine şi râu de curăţenii sufleteşti, prea fericite.

Duhovniceşte ai odrăslit ca finicul în casa Domnului, pururea pomenite, rodind ostenelile înfrânării ca o dulceaţă, cu care prin cuvântare ai îndulcit inimile turmei tale părinte. Pentru aceasta prin rugăciunile tale, învredniceşte-o pe dânsa şi cununilor slavei celei cereşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sihăstreşte ai săvârşit călătoria, şi credinţa o ai păzit, cugetătorule de Dumnezeu, şi ţi s-a împletit ţie acum cunună îndoită cu adevărat, care o vei lua după lege de la Dumnezeu, la cercetarea faptelor, şi la moştenirea cea de sus te vei desfăta, împreună cu Cetele îngerilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine te avem armă întru primejdii, şi la supărări, liman şi zid întru scârbe, şi pavăză înţelegătoare întru războaie, şi mare îmblânzire la năpădirile cele cumplite ale greşelilor. Pentru aceasta după datorie ca pe o Născătoare de Dumnezeu te cinstim, şi slăvim naşterea ta.

Irmosul: Spăimântatu-s-a de aceasta Cerul, şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte, şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât Cerurile. Pentru aceea pe tine Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te slăvim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Sursa:
https://sites.google.com/site/ortodox007/mineiele-bisericii-ortodoxe/mineiul-pe-iunie#h.7d79hb2x3xr7

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaţilor

ORTODOXIA DREAPTA CREDINȚĂ - Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaţilor:
https://www.youtube.com/watch?v=oWS3Bgf8bgk

***

Troparul Sfântului cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaţilor, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Ilarion, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul ce din posomorârea celor materialnice ai alergat la lumina cea fără materie şi înţelegătoare, prin rugăciunile tale cele către Domnul, luminează-mă pe mine, prea cuvioase Ilarioane.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pruncie sugând bunătatea, prin ostenelile înfrânării şi prin sudori sihăstreşti, ai ajuns la treaptă bărbătească şi la măsura de vârstă duhovnicească a lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Trecând noianul patimilor şi scăpând de întreitele valuri ale demonilor, ai sosit neudat la limanul nepătimirii, părinte cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ca una ce singură eşti mai aleasă decât toată zidirea, în vremile cele de pe urmă, fără de tată ai născut Dumnezeu şi Om, pe Cuvântul, pe Cel ce din Tatăl este fără de mamă, Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu jeraticul sihăstriei ai ars mărăcinii patimilor şi ai încălzit cugetele credincioşilor, mărite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înfrânarea ca şi cu o armă, într-armându-te şi cu rugăciunea ca şi cu o platoşă, ai biruit cetele vrăjmaşilor celor nevăzuţi, cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dragostea fecioriei îndestulându-te, ai isprăvit şi bunătăţile cele către Stăpânul, cuvioase Ilarioane.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Dă-ne nouă ajutor prin rugăciunile tale, Preacurată, gonind toate năpădirile primejdiilor celor cumplite.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Taie, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind sădit pe lângă apele înfrânării, te-ai arătat viţă prea odrăslitoare, care odrăsleşti strugurii dreptei credinţe, fericite părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te cu totul dumnezeiesc şi purtător de duh, cu totul ai fost cunoscut de Dumnezeu, Sfinte părinte Ilarioane, prea fericite. Pentru aceasta împreună cu îngerii dănţuieşti pururea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe piatra credinţei ai întărit paşii inimii tale şi ai rămas statornic, nespăimântându-te de năpădirile demonilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ca pe o mai aleasă decât Heruvimii şi decât Srafimii, te lăudăm pe tine, Preacurată, căci ai ţinut în braţele tale pe Dumnezeul nostru, cu trup, de care Se cutremură toate.

Cântarea a 5-a

Irmosul: Dis de dimineaţă strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi; că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzit-ai ochiul inimii nevinovat şi neadormit întru dumnezeieştile porunci, pururea pomenite, părinte cuvioase.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin faptă sihăstrească ai alergat la muntele virtuţilor, spre suirea privirii, purtătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Risipindu-ţi milostenia la săraci din inimă, părinte Ilarioane, ai primit bogăţie cerească, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Domnul Legii te-a arătat pe tine Născătoare de Dumnezeu, chivot Cuvântului, întru care în chip de netâlcuit S-a sălăşluit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curaţeşte-mă, Mântuitorule...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Goliat cel înţelegător, cel ce se înălţa întru răutate, l-ai împrăştiat prin credinţă, cu împletirea ta cea fără de armă şi smulgând armele înfrângerii lui, l-ai tăiat ca pe unul ce fără de măsură se lăuda.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râvnit-ai întru bunătate pe marele Ilarion şi duhovniceşte urmând urmelor lui, te-ai arătat începător înfrânării şi pildă turmei, prea cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin sudorile sihăstriei, ai stins de tot jeraticul săgeţilor vrăjmaşului şi aprinzând focul credinţei, ai ars trufiile necredinţei eresurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Cu adevărat ai zămislit în pântecele tău pe dumnezeiescul Cuvânt şi L-ai născut pe Dânsul mai presus de fire, prea curată, pe care prin rugăciunile tale îmbunează-L, pentru cei ce te laudă pe tine, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cu focul împărtăşindu-te, nicicum nu te-ai ars, părinte Ilarioane, înţelepte, nevoitorule cel cu minte vitează, că rouă de la Dumnezeu ai câştigat, care te-a răcorit. Pentru aceasta ai suferit lupte mai presus de fire, bucurându-te cu cuvioşii, de Dumnezeu înţelepţite, cu care pomeneşte-ne şi pe noi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hrănit-ai părinte, turma ta, la verdeaţa împărăţiei celei de sus şi cu toiagul dogmelor gonind fiarele eresurilor, cântai: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinzându-ţi lumina minunilor, risipeşti negura bolnavilor şi dai razele virtuţii şi ziua bunei sănătăţi, celor care strigă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind îmbrăcat cu podoaba vrednică a chemătorului, ai intrat la ospăţul Mirelui cel de sus, al Împăratului Hristos; pentru aceea te-ai şi aşezat la masă, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Mai presus de fire şi de cuvânt ai purtat în pântece pe Stăpânul tuturor şi ai hrănit la sânul tău pe Cel ce la vreme bună găteşte masă tuturor; pe Acela roagă-L neîncetat pentru noi, prea curată Fecioară.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu curgerile lacrimilor ai înecat săltările patimilor şi cugetele cele neînfrânate şi te-ai făcut noian îndelungii răbdări, părinte cuvioase, ducând către liniştit liman, pe cei ce strigă: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având învăţăturile tale cele din sihăstrie ca un diamant tare, Sfinte Ilarioane cuvioase, ne ascuţim inimile şi biruim taberele patimilor, ca pe nişte neamuri străine şi cu credinţă strigăm: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hnstos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Dat-ai bună pătimire trupului la trudirile supunerii prin înfrânare, cuvioase părinte Ilarion. Umplut-ai lucrarea cea sufletească de duhul şi ai ajuns către cărările nepătimirii, strigând: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Toţi cei ce pătimim întru răutate cu cumplite păcate şi cu supărări şi cu nevoi, scăpăm sub acoperământul sfintelor tale aripi, Stăpână; căci avându-te pe tine părtinitoare, strigăm: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, chinuitorul caldeian l-a ars nebuneşte pentru cinstitorii de Dumnezeu. Dar văzându-i pe aceştia de o putere mai mare mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-a Hristos pe tine, fericite, izvor de minuni, care curăţeşte spurcăciunea sufletelor cea cu dureri şi durerile trupurilor le îneacă, mărite. Pentru aceasta toţi te numim pe tine şi râu de curăţenii sufleteşti, prea fericite părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Duhovniceşte ai odrăslit ca finicul în casa Domnului, pururea pomenite, rodind ostenelile înfrânării ca o dulceaţă, cu care prin cuvântare ai îndulcit inimile turmei, tale, părinte. Pentru aceasta prin rugăciunile tale, învredniceşte-o pe dânsa şi cununilor slavei celei cereşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sihăstreşte ai săvârşit călătoria şi credinţa o ai păzit, cugetătorule de Dumnezeu şi ţi s-a împletit ţie acum îndoită cunună cu adevărat, pe care o vei lua după lege de la Dumnezeu, la cercetarea faptelor şi la moştenirea cea de sus te vei desfăta, împreună cu Cetele îngerilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Pe tine te avem armă întru primejdii şi la supărări, liman şi zid întru scârbe şi pavăză înţelegătoare întru războaie şi mare îmblânzire la năpădirile cele cumplite ale greşelilor. Pentru aceasta, după datorie, ca pe Născătoarea de Dumnezeu, te cinstim şi slăvim naşterea ta.

Irmosul: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te slăvim.

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Făcându-te cu adevărat prea ales lucrător de cele sfinte ale lui Hristos, prea sfinţite, lui Dumnezeu ţi-ai dat viaţa ta, prea fericite. Pentru aceasta după multe sudori şi osteneli, bucurându-te, te-ai mutat la locaşurile cele fără materie. Şi acum ne izvorăşti nouă râuri de tămăduiri.

Iar de va fi Post: **Sedelna** Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Înnoit-ai, prea curată, cu dumnezeiască naşterea ta, fiinţa cea muritoare şi stricată prin patimile pământenilor; şi ai ridicat pe toţi din moarte la viaţa nestricăciunii. Pentru aceasta după datorie toţi te fericim, Fecioară prea mărită, precum mai înainte ai zis.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Înălţându-Te pe Cruce, pe cei ce odinioară erau căzuţi i-ai înălţat, iar pe mine prin Înălţarea Ta m-ai întristat, o, lumina ochilor mei! Primeşte, Fiule Patima pentru noi de voia Ta; suferă Crucea şi cuiele şi buretele şi suliţa, prin care ne-ai dat nouă darul nepătimirii.

Imnografie

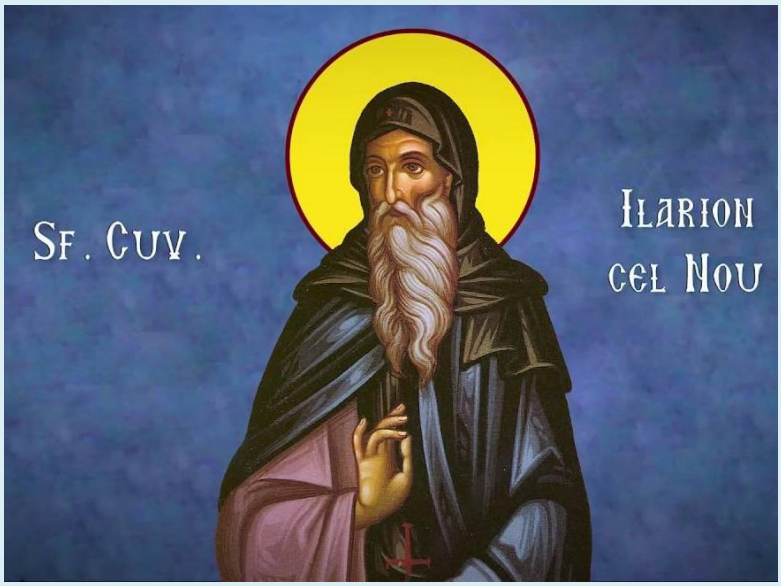

Condacul Sfântului cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaţilor, glasul 1: Cu focul împărtăşindu-te, nicicum nu te-ai ars, părinte Ilarioane, înţelepte, nevoitorule cel cu minte vitează, că rouă de la Dumnezeu ai câştigat, care te-a răcorit. Pentru aceasta ai suferit lupte mai presus de fire, bucurându-te cu cuvioşii, de Dumnezeu înţelepţite, cu care pomeneşte-ne şi pe noi.

Troparul Sfântului cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaţilor, glasul 8: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Ilarion, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaţilor - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-cuvios-ilarion-cel-nou-egumenul-manastirii-dalmatilor-tropar

Troparul Sfântului cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaţilor:
https://doxologia.ro/video/slujbe/alte-slujbe/troparul-sfantului-cuvios-ilarion-cel-nou-egumenul-manastirii-dalmatilor

Vieţile Sfinţilor - Cuviosul Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmat

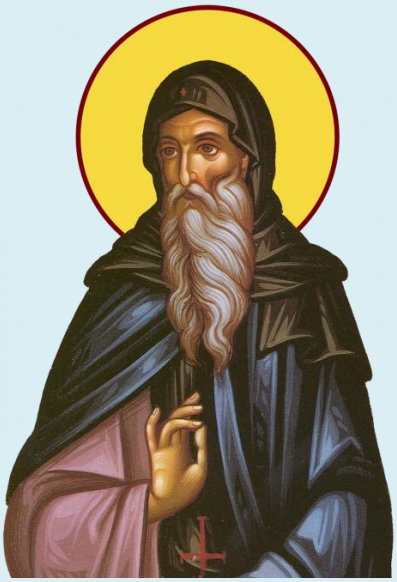

Cuvant Ortodox - Cuviosul Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmat - 6 iunie: https://www.youtube.com/watch?v=oa1i02LBt2E&list=PLQe0QKKQ08KHwD6N3zGwPi6zI9gxi24qy&index=18

***

Fericitul Ilarion a fost fiul lui Petre capadocianul, pitarul împărătesc, care avea de soţie pe Teodosia; şi amândoi erau drept credincioşi. Ei, fiind iubitori de Dumnezeu, l-au învăţat bine Sfânta Scriptură. Apoi, când era de douăzeci de ani, a lăsat - după cum zice Evanghelia - pe tată, pe mamă, casă şi bogăţie, şi s-a dus în mănăstirea lui Isihie, care era aproape de Bizanţ.

După aceea a venit în mănăstirea Dalmatului şi acolo a luat îngerescul şi sfântul chip cel mare, şi s-a făcut ucenic al Sfântului Grigorie Decapolitul, care într-acea vreme vieţuia acolo.

El petrecea în multă ascultare, în tăcere şi în smerenie, având slujbă în grădina mănăstirească. El s-a ostenit întru-acea ascultare zece ani şi se sârguia astfel, ca, prin viaţă sa, să urmeze cuviosului Ilarion cel mare, cel de un nume cu el, a cărui viaţă îmbunătăţită şi plăcută lui Dumnezeu, adeseori citind-o, căuta să se asemene aceluia, pe cât se putea, în postiri, în rugăciunile cele de toată noaptea, şi în toate nevoinţele monahiceşti, pentru care s-a şi numit Ilarion cel nou.

Deci, luminându-şi sufletul ca soarele, a luat putere de la Dumnezeu asupra duhurilor celor necurate, ca să le gonească. Egumenul mănăstirii aceleia a voit să-l facă

preot, după ce Sfântul Grigorie Decapolitul, se dusese de acolo în alte locuri, dar n-a voit.

Apoi, după câţiva ani, murind egumenul acelei mănăstiri, cuviosul Ilarion a aflat că fraţii voiesc să-l facă egumenul lor şi a ieşit, neştiut de nimeni, noaptea din mănăstire şi s-a dus în Vizantia (Bizanţ), unde a căutat pe Sfântul Grigorie învăţătorul său, crezând că-l va găsi acolo. Dar acela se dusese în Roma şi de acolo s-a întors şi s-a sălăşluit în muntele Olimpului.

Ilarion a intrat într-o mănăstire din Vizantia, iar monahii mănăstirii Dalmatului, aflând de dânsul, au trimis la prea sfinţitul patriarh Nichifor, rugându-l să-l facă egumen al lor, chiar de n-ar voi.

Atunci împăratul a fost înştiinţat de aceasta de către patriarh, şi trimiţând au adus la dânsul pe Ilarion, şi l-au îndemnat să ia egumenia mănăstirii Dalmatului. El, neputând să se împotrivească voinţei împărăteşti şi patriarhiceşti, s-a supus poruncii lor şi a luat stăpânirea egumeniei, păstorind astfel, mai bine de opt ani, oile cele cuvântătoare încredinţate lui.

După aceasta, a luat scaunul împărăţiei greceşti Leon Armeanul - tiranul cel cu nume de fiară - care a început a tulbura Biserica lui Hristos cu eresul luptării de icoane. Acela pe mulţi îi silea să se unească cu el la ereticeasca luptare; iar pe cei ce nu se supuneau voinţei lui, pe unii îi muncea, iar pe alţii îi izgonea în ţări foarte depărtate.

Într-acea vreme, din porunca lui, a fost adus şi cuviosul Ilarion de la mănăstirea Dalmatului la palatele împărăteşti şi silit la acel eres. Dar ostaşul cel bun al lui Hristos, nu numai că nu s-a supus tiranului nicidecum, dar încă l-a şi certat cu îndrăzneală, numindu-l fără de Dumnezeu şi nou călcător de lege, pornindu-l astfel spre mai mare mânie. Atunci rău credinciosul împărat a pus asupra fericitului multe bătăi şi diferite munci, apoi l-a închis în temniţă.

După o vreme oarecare, punându-l iar de faţă la cercetare, dar nimic sporind la scopul lui, l-a dat patriarhului, cel de un gând cu el, anume Teodot, cu porecla Casiter, care luase scaunul după izgonirea pentru dreapta credinţă a prea sfinţitului Nichifor. Acel Teodot, mincinos, a făcut cuviosului Ilarion acelaşi lucru ca şi împăratul. Închizându-l într-o temniţă întunecoasă, l-a chinuit multe zile cu foamea şi cu setea, poruncindu-i să nu-i dea nici pâine, nici apă.

Atunci, monahii mănăstirii lui s-au dus la împărat, zicând cu rugăminte: "O, împărate, dă-ne pe păstorul nostru, iar noi îţi făgăduim că ne vom supune voinţei tale". Împăratul s-a bucurat de făgăduinţa lor şi îndată le-a dat pe părintele lor.

Deci sfântul, ducându-se la mănăstire, a petrecut câtăva vreme şi, primind puţină odihnă, după acele pătimiri şi acea foame, s-a întors iarăşi spre pătimiri. Căci împăratul, aşteptând făgăduinţa călugărilor, a cunoscut că este batjocorit de ei şi a trimis ostaşii săi asupra acelei mănăstiri, care au necăjit pe monahi, iar pe cuviosul Ilarion l-au luat şi l-au închis în temniţă.

După aceea, l-au trimis la mănăstirea lui Paneon, poruncind să-l închidă într-o temniţă strâmtă. Sfântul Ilarion a pătimit în temniţa aceea şase luni, primind multe necazuri şi ocări de la asprul egumen al acelei mănăstiri. După aceea, iarăşi a fost scos de acolo, cu poruncă împărătească şi adus la Constantinopol. Acolo a fost silit de împăratul să se lepede de icoane, uneori cu momeli, iar alteori cu îngroziri.

Însă, pătimitorul lui Hristos, Ilarion, neascultînd de porunca împăratului, a fost trimis la altă mănăstire care se numea Ciclovia. Şi a petrecut într-însa doi ani şi şase luni, fiind ţinut şi chinuit într-o temniţă murdară. De acolo, fiind adus iarăşi la împărat, şi fiind bătut foarte mult, a fost surghiunit în cetatea Potilia.

În acea vreme, acel rău credincios împărat, care a pierdut pe mulţi, a pierit şi el foarte cumplit; pentru că a fost tăiat cu săbiile în biserică de ostaşii săi, chiar în acel loc unde a fost batjocorită şi întinată sfânta icoană a lui Hristos, acolo şi-a lepădat sufletul lui cel ticălos.

Deci, Mihai Travlul, luând scaunul împărăţiei, a poruncit ca pe toţi cei drept-credincioşi, să-i libereze din legături şi de prin temniţe.

Atunci cuviosul Ilarion, fiind eliberat, nu s-a întors la mănăstirea sa, deoarece nu încetase eresul luptării de icoane, iar scaunele episcopale erau încă ocupate de arhierei şi învăţători mincinoşi; ci a petrecut la o femeie oarecare credincioasă, care îi dăduse un loc liniştit la moşia sa, făcându-i chilie şi grădină şi slujindu-i lui cu toate cele de trebuinţă.

Într-acea vreme, Sfântul Teodor Studitul, care asemenea pătimise multe răutăţi de la eretici pentru dreapta credinţă, întorcându-se de la surghiunie, a trecut la Domnul. Iar sfântul său suflet, înălţându-se de îngeri spre cer, a fost văzut de cuviosul Ilarion, precum se scrie de aceasta în viaţa lui Teodor.

Acea vedere s-a făcut astfel: În acea zi în care Sfântul Teodor Studitul a murit, fericitul Ilarion, umblând prin grădina sa, lucrând şi cântând psalmii lui David, a auzit deodată nişte glasuri preaminunate şi a simţit şi un miros de negrăită bună mireasmă; deci, minunându-se, se gândea de unde să fie acestea. Căutând spre înălţimea cerului, a văzut o mulţime de Cete cereşti de îngeri în haine albe, strălucind cu luminoase feţe şi venind din cer cu cântări spre întâmpinarea oarecărei feţe cinstite.

Acestea văzându-le fericitul Ilarion, de spaimă mare a căzut cu faţa la pământ şi a auzit pe oarecare grăindu-i lui: "Iată sufletul lui Teodor, egumenul mănăstirii Studitului, care a pătimit pentru Sfintele Icoane până la sânge şi a răbdat până în sfârşit în necazuri; iar acum a adormit şi, dănţuind, se suie sus, întâmpinându-l pe el cereştile puteri!"

Cuviosul Ilarion, învrednicindu-se de o vedenie prea minunată ca aceasta, s-a umplut de multă mângâiere şi a primit în inima sa o mare dulceaţă duhovnicească. Astfel a rămas multe zile veselindu-se cu duhul, iar faţa lui strălucea de veselie ca a unui înger.

Cuviosul Ilarion a petrecut la acea femeie şapte ani şi mai mult. După Mihail Travlul a venit la împărăţie fiul său, Teofil, care pe toţi mărturisitorii adunându-i, a început iarăşi, ca şi mai înainte rău credincioşii împăraţi, a-i sili pe dânşii la luptarea contra Sfintelor icoane, iar pe cei ce nu se supuneau lui, îi muncea.

Atunci şi cuviosul Ilarion a fost luat şi dus la împărat, unde, silit fiind, nu s-a supus poruncii împărăteşti, ci mai ales l-a certat pe el, ca pe un păgân şi călcător de lege, care strică dogmele cele drepte ale credinţei. Faţă de această îndrăzneală a lui, a primit o sută şi şaptezeci de lovituri, surghiunindu-l la insula Afusiei. Acolo avea această înlesnire, căci nu era ţinut nici în temniţă, nici în legături. Deci, zidindu-şi o chilie foarte mică, a petrecut într-însa până la sfârşitul lui Teofil.

După moartea aceluia, a venit împărăteasa Teodora, care adunând în împărătească cetate pe toţi mărturisitorii, a întărit credinţa cea dreaptă şi Sfintele icoane le-a pus în bisericile lui Dumnezeu.

Atunci şi cuviosul Ilarion, eliberându-se, şi-a luat mănăstirea Dalmatului, unde strălucea cu minunile.

Deci, vieţuind trei ani, şi îndreptând pe ucenicii săi cu dumnezeiască plăcere, s-a dus la Domnul. Iar cinstitul şi sfântul lui suflet, asemenea ca şi al lui Teodor, cel

văzut de dânsul, a fost dus de îngeri la cele cereşti şi a stat în ceata Sfinţilor mărturisitori, înaintea scaunului slavei Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, a unui Dumnezeu în Treime, căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

Sfântul Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaților - drumul spre sfințenie

Apărător al Bisericii și luptător împotriva ereziei inconoclaste, Sfântul Ilarion a fost chinuit și surghiunit pentru aceasta. Pe când se afla în surghiun a văzut cum sufletul Sfântului Teodor studitul a trecut la Domnul și s-a umplut de bucurie.

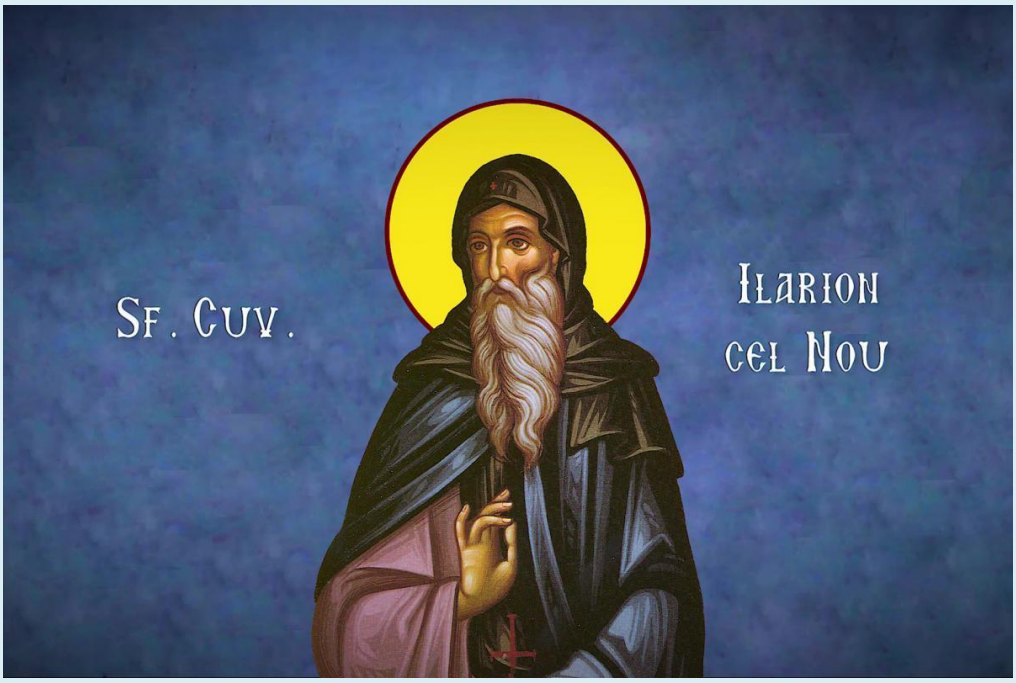

Având părinți credincioși și învățând Sfânta Scriptură din tinerețe, Sfântul Ilarion a părăsit lumea pe când avea 20 de ani și a primit chipul îngeresc în Mănăstirea Dalmatului, fiind ucenic al Sfântului Grigorie decapolitul.

Având ascultarea de grădinar timp de zece ani, a primit darul izgonirii duhurilor rele și a fost preoțit.

Și murind egumenul mănăstirii, frații voiau să îl numească pe el stareț, dar Sfântul Ilarion a fugit. În cele din urmă, din porunca patriarhului, s-a supus și a preluat conducerea fraților, fiind egumen vreme de 8 ani.

Ajungând împărat tiranul Leon armeanul, acesta a voit să îl întoarcă și pe Sfântul Ilarion împotriva Bisericii, prin erezia iconoclastă, dar sfântul l-a certat și pentru acest lucru a fost aspru chinuit și întemnițat. Și fiind mutat dintr-o temniță în alta și surghiunit, în cele din urmă Sfântul Ilarion a revenit la conducerea Mănăstirii

Dalmatului în vremea împărătesei Teodora, iar după trei ani a trecut la cele veș-nice, sufletul său fiind dus de Cetele îngerești la Domnul.

Sinaxar - Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii lui Dalmat - 6 iunie

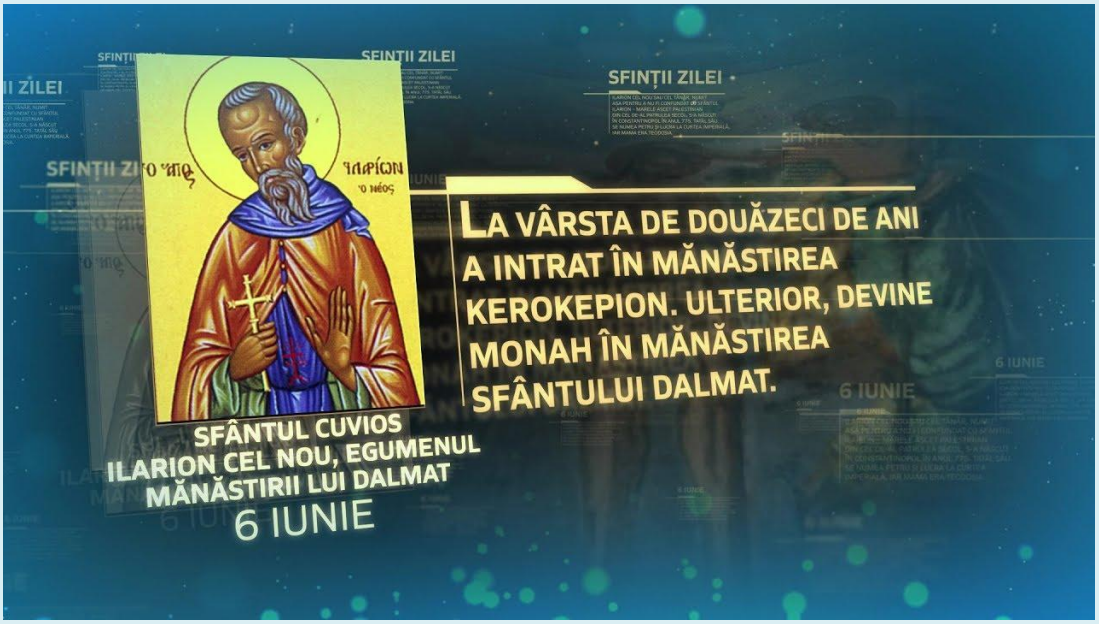

Sfântul Ilarion cel nou, egumenul mânăstirii Sfântului Dalmat din Constantinopol este unul dintre sfinții care prin mărturisirea lor statornică au ținut Ortodoxia în vremuri de prigoană.

Ilarion cel nou sau cel tânăr, numit așa pentru a nu fi confundat cu Sfântul Ilarion - marele ascet palestinian din cel de-al patrulea secol, s-a născut în Constantinopol în anul 775. Tatăl său se numea Petru și lucra la curtea imperială, iar mama era Teodosia.

Când Ilarion a împlinit douăzeci de ani a intrat în mânăstirea Kerokepion și ulterior în obștea Mânăstirii Sfântului Dalmat. Ambele mânăstiri erau constantinopolitane. Viața sa îmbunătățită și faptul că avea de la Dumnezeu darul de a se lucra prin rugăciunile sale minuni a determinat pe egumenul mânăstirii să îl hirotonească preot.

La moartea starețului său, temându-se că va fi numit stareț, Ilarion a fugit din mânăstire mergând în ascuns la o mânăstire din Muntele Olimp al Bitiniei. A fost aflat de frați care au intervenit la patriarhul Nichifor al Constantinopolului, iar acesta împreună cu împăratul au trimis la Ilarion și l-au adus înapoi în Constantinopol.

A fost numit egumen și arhimandrit potrivit regulii acelei mânăstiri, al cărei egumen era începând de la al treilea Sinod Ecumenic inclusiv exarh al tuturor mânăstirilor din Constantinopol.

Venirea pe tron a împăratului iconoclast Leon al V-lea Armeanul l-a găsit pe Sfântul Ilarion în poziția de egumen. Acesta, demarând politica sa de luptă împotriva celor ce cinsteau icoanele, a încercat să-și atragă de partea sa personalitățile duhovnicești ale vremii. Sfântul Ilarion a refuzat să susțină astfel de politici neortodoxe și a fost întemnițat în mai multe rânduri, biciuit și izolat în cele din urmă în fortăreața Protilion.

La moartea lui Leon al V-lea, în anul 820, Ilarion a fost primit în casa unei evlavioase creștine. Mărturisirea lui Ilarion nu s-a încheiat aici. A căzut din nou victimma persecuțiilor inițiate de împăratul Teofil, mânat de același zel împotriva celor ce susțineau ortodoxia cinstirii sfintelor icoane. Sfântul Ilarion a fost bătut și exilat în insula Afusia, în Sudul Propontidei. Aici a locuit într-o celulă strâmtă timp de opt ani.

Bunul Dumnezeu i-a rânduit Sfântului Ilarion să se întoarcă în mânăstirea sa și să fie martor al biruinței Ortodoxiei în anul 843, când a fost proclamată definitiv ortodoxia cinstirii Sfintelor icoane sub împărăteasa Teodora.

Sfântul Ilarion cel nou a trecut la Domnul doi ani mai târziu, pe 6 iunie în anul 845.

https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-ilarion-cel-nou-egumenul-manastirii-lui-dalmat-6-iunie-2/

Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii lui Dalmat

Sfântul Ilarion a trăit în secolul al 9-lea, pe vremea împăraților Nichifor, Stavrachie, Mihail Rangabe, Leon armeanul şi Teofil, luptători împotriva icoanelor, neamul său era din Capadocia şi părinţii săi se numeau Petru şi Teodosia.

A intrat de la vârsta de 20 de ani în mănăsirea ce se numea „a lui Dalmat” şi acolo a luat marea şi îngerească schimă.

După 10 ani de ascultare, rugăciune neîncetată şi curăţire de patimi a fost binecuvântat cu darul facerii de minuni, că a izgonit un duh necurat, care bântuia pe un tânăr. Pentru aceasta, egumenul mănăstirii l-a hirotonit preot, fără ca fericitul Ilarion să dorească acest lucru și timp de opt ani a fost ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul.

În timpul împăratului iconoclast Leon armeanul (813-820), a pătimit mult pentru credința sa. Împăratul, dorind să-l ademenească pe cuviosul Ilaron cu făgăduinţe multe şi cu ameninţări, ca acesta să nu se mai închine sfintelor icoane, a fost mustrat de sfânt, care l-a numit pe Leon păgân şi nou Iulian, lepădat de credinţa cea adevărată.

Următorul împărat, Mihail Travlu (820-829), a eliberat din temnițe pe ortodocși. Deci, ieșind sfântul, a aflat adăpost la o bătrână credincioasă ce i-a zidit pe moșia ei o chilie, slujindu-l șapte ani.

Dar în timpul domniei lui Teofil (829-842), fiul lui Travlu, Sfântul Ilarion a pătimit din nou, fiind izgonit pe insula Afusia, unde a vieţuit opt ani.

În timpul împărătesei Teodora, Sfântul Ilarion a fost eliberat din surghiun şi a mai vieţuit încă trei ani la mănăstirea sa numită „a lui Dalmat”, mutându-se în pace la Domnul, la vârsta de 70 de ani.

Proloagele din 6 iunie

Luna iunie în 6 zile: pomenirea cuviosului părintelui nostru Visarion (sec.V)

Marele întru părinţi, Visarion, s-a născut şi a crescut în Egipt şi a trăit în anii Sinodului al IV-lea, a toată lumea, din Calcedon (450-451). A iubit din tinereţe pe Hristos şi a câştigat în inima sa lumina darului lui Dumnezeu.

Deci, râvnind să se păzească de toată întinăciunea păcatului, a mers să cerceteze Sfintele locuri ale Ierusalimului şi, aici a cunoscut pe Sfântul Gherasim de la Iordan, cel căruia îi slujea un leu.

A cunoscut, de asemenea şi pe alţi Sfinţi părinţi, precum pe Sfântul Eftimie cel mare şi Sfântul Sava, care străluceau pe vremea aceea în Biserică, prin faptele lor bune, primind de la ei învăţături folositoare.

Întorcându-se la locurile sale, şi-a ales îndrumător duhovnicesc pe cuviosul Isidor Pelusiotul şi petrecea îndemnat de acesta, la viaţa cea aspră.

După buna sfătuire a acestuia, Sfântul Visarion şi-a împărţit săracilor toată averea, ce-i rămăsese de la părinţi şi primind de bună voie sfintele nevoinţe, s-a făcut monah.

Era cu totul cuprins de dragostea lui Dumnezeu, privind cu ochii minţii, neîncetat spre El, urmând celor fără trupuri şi petrecând pururi în nevoinţe şi în rugăciuni, în linştea pustiei. Drept aceea, s-a învrednicit de mari daruri.

I s-a dat, mai ales, darul facerii de minuni şi al rugăciunii cu lacrimi, pe care le folosea, spre binele celor ce veneau la dânsul cu credinţă, precum mărturisea ucenicul său, Dula.

Şi aşa, toţi anii vieţii sale închinându-i lui Hristos, la adânci bătrâneţi s-a mutat la Domnul.

Întru această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostrum Ilarion cel nou, egumenul mănăstirii Dalmation (sec.IX)

Fericitul Ilarion a trăit pe vremea împăraţilor Nichifor patriciul, Stavrichie, Mihail Rangabe, Leon armeanul şi Teofil, luptătorul împotriva icoanelor, trăgându-se cu neamul din Capadochia şi având părinţi cu numele Petru şi Teodosia. Tatăl său era cunoscut împăratului, că el da pâine la masa împărătească.

Deci, după ce a crescut cuviosul, a fost dat la şcoală, ca să înveţe Sfintele Scripturi. Iar când s-a făcut de douăzeci de ani, a lăsat pe tată şi pe mamă, casa şi bogăţia şi toată lumea, după cuvântul Evangheliei, şi s-a făcut monah, în mănăstirea ce se numea a lui Dalmat şi acolo, a luat marea şi îngerească rânduială, adică s-a făcut schimnic.

Deci, având ascultare, smerenie şi linişte, a slujit în grădina mănăstirii zece ani, şi după ce şi-a curăţit sufletul de toată patima şi s-a luminat cu bunătăţile, ca soarele, atunci cu darul dumnezeiesc, s-a făcut făcător de minuni, că a izgonit un duh necurat, care bântuia pe un tânăr. Deci, pentru aceasta, egumenul mănăstirii l-a făcut pe el preot chiar fără să vrea el.

Iar, după moartea egumenului aceluia, trecând câţiva ani, sfântul a plecat din mănăstire şi a trecut la locul numit Opsichiul, şi de acolo, a mers la mănăstirea Cataronilor.

Deci, înştiinţându-se de aceasta, monahii mănăstirii sale, au dat de veste Sfântului Nichifor, ce era atunci patriarh, iar acesta, la rândul său, a vestit pe împăratul Nichifor patriciu, îndemnându-l să trimită ca să aducă înapoi pe cuviosul.

Drept aceea, cuviosul, ascultând de îndemnurile împăratului şi ale patriarhului, s-a întors şi a fost făcut egumen şi arhimadrit, cu hotărârea sinodului, după cum era obiceiul.

Deci, a petrecut cuviosul opt ani, păstorind turma lui Hristos, ca ucenic al dascălului său, Sfântul Grigorie Decapolitul.

Iar când s-a făcut împărat Leon armeanul, la anul 813 şi a lepădat închinăciunea la Sfintele icoane, atunci şi cuviosul Ilarion a fost dus la împărat şi, fiind ademenit de

acesta, cu oarecare făgăduinţe şi îngroziri, ca să nu se închine Sfintelor icoane, sfântul l-a mustrat pe el, numindu-l păgân şi ca un nou Iulian, lepădat de credinţă. Şi s-a mâniat împăratul pentru vorbele acestea şi, îngrozindu-l pe el, că are să-i dea nesuferite chinuri, l-a pus în temniţă.

După o vreme, aducându-l iar de faţă la cercetare, şi nimic sporind, l-a dat patriarhului cel de un gând cu împăratul, anume Teodot, cu porecla Casiter, care luase scaunul, după izgonirea pentru dreapta credinţă, a fericitului Nichifor.
Acest Teodot, mincinos patriarh, a făcut cuviosului Ilarion, acelaşi lucru ca şi împăratul, închizându-l într-o temniţă întunecoasă şi chinuindu-l multe zile, cu foamea şi cu setea.

Deci, înştiinţându-se monahii şi ucenicii săi, aceştia au mers la împărat, zicînd: „dă-ne împărate, pe păstorul nostru, iar noi îţi făgăduim că ne vom supune voinţei tale.”

Iar împăratul, bucurându-se, le-a dat îndată pe părintele lor. Deci, fiind dus sfântul în mănăstire, acesta a petrecut câtăva vreme, primind puţină odihnă, după atâtea patimi şi foame.

Dar a fost întors spre pătimiri, că împăratul, văzându-se batjocorit de călugări, care nu şi-au împlinit făgăduinţa lor, a trimis pe ostaşii săi ca să pedepsească pe monahi, iar pe sfânt să-l închidă în temniţa din mănăstirea Fancon. Şi a stat în temniţa aceea şase luni, primind multe necazuri şi ocări, de la egumenul acelei mănăstiri.

Deci, a fost dus, iarăşi la Constantinopol, din poruncă împărătească. Însă, pătimitorul lui Hristos, Ilarion, neascultând porunca împăratului, a fost închis în altă mănăstire, care se numea Ciclovia, unde a fost ţinut doi ani şi şase luni, într-o temniţă murdară. De acolo l-au scos pe sfânt şi, primind multe bătăi, a fost surghiunit în cetatea Protilia.

Într-această vreme, rău credinciosul împărat Leon, care a pierdut pe mulţi, a pierit cumplit, că a fost tăiat cu săbiile în biserică de ostaşii săi, chiar în locul unde a fost batjocorită şi întinată sfânta icoană a lui Hristos, lepădându-şi, astfel, spurcatul suflet.

Deci, luând scaunul împărăţiei, Mihail Travlu, acesta a poruncit să elibereze din legături şi din temniţe pe toţi cei drept-credincioşi. Atunci, fiind eliberat şi Sfântul Ilarion, acesta nu s-a întors în mănăstirea sa, scaunele bisericeşti fiind încă ţinute

de învăţători mincinoşi, ci a petrecut la o oarecare bătrână credincioasă, care i-a dat un loc liniştit pe moşia sa, făcându-i o chilie şi slujindu-i lui, timp de şapte ani.

Iar, pe când împărăţea fiul lui Travlu, luptătorul împotriva icoanelor,Teofil, la 829, acesta a dat poruncă să fie prinşi toţi cei care mărturisiseră credinţa lor în Sfintele icoane, şi a început a-i sili pe ei să lepede cinstirea icoanelor, punându-i în temniţă. Atunci a fost cercetat şi Sfântul Ilarion, ca să se vadă dacă se va supune poruncii împărăteşti.

Însă, fiindcă sfântul l-a mustrat pe Teofil ca pe un păgân şi înşelător, a luat o sută şaptesprezece toiege pe spate şi de aceea a fost izgonit în insula Afusia, aproape de insula Alona, ce se afla sub cârmuirea arhiepiscopului Priconisului.

Deci, acolo sfântul săpând într-o piatră, şi-a făcut o chilie mică şi îngustă, iar prin rugăciune a scos apă şi a petrecut acolo opt ani.

Iar după ce s-a săvârşit Teofil, soţia lui, Teodora împărăteasa, a adunat în Sinod în anul 843 la Constantinopol, pe toţi mărturisitorii şi cuvioşii părinţi, ce se aflau în izgoniri şi au întărit Ortodoxia, înălţând şi cinstind Sfintele icoane.

Atunci, şi cuviosul Ilarion a fost eliberat din surghiun şi s-a întors la mănăstirea sa, a Dalmaţiului.

Deci, vieţuind acolo trei ani de zile şi strălucind cu faptele bune şi minunile sale, s-a dus către Domnul, fiind de şaptezeci de ani.

În această zi, cuvânt despre cum se cade să stăm în biserică

Veniţi de ascultaţi, fiilor şi iubiţilor mei fraţi, şi eu vă voi spune vouă că în biserica lui Dumnezeu venind, trebuie cu mare pază şi cu frică lui Dumnezeu, să ascultăm cântarea în vremea Sfintei Liturghii şi să nu vorbim despre cele lumeşti în biserica lui Dumnezeu.

Că, tot aşa, şi înaintea împăratului celui pământesc, supuşii stau cu frică, să nu le găsească lor împăratul vreo pricină. Şi atâta sârguinţă au pentru împăratul cel pământesc, că, înaintea lui, nu îndrăznesc să privească nici măcar frate spre frate. Iar de ar privi apoi, îndată, împărătească mânie îi şi pedepseşte.

Deci, pe cât ni se cade nouă, iubiţi fraţi, stând în biserică, înaintea lui Dumnezeu, să nu vorbim unul cu altul, nicidecum, ci doar să avem mintea şi inima la cele de sus, luând parte la cântare şi rugăciune.

Să nu faci strâmbătate bisericii, vorbind, certându-te, râzând şi dormitând, părându-ţi-se că nu greşeşti, ci, mai bine, ia aminte ce grăieşti şi toată grija să o lepezi în acea vreme, ca unul care vrei să primeşti pe Împăratul tuturor, că Împărat al împăraţilor este.

Deci, cei ce voim să ne mântuim, trebuie să fim cu mintea curată în ceasul rugăciunii şi să nu gândim la deşertăciuni, neînţelegând înşelările şi meşteşugurile diavolului.

Oare nu cunoaştem noi, cu câtă dreptate aduce Dumnezeu mânia Sa şi pedepseşte pe cei ce greşesc ? Şi asupra celor ce nu ascultă porunca păstorului ? Că cei nesupuşi, care nu ascultă de preoţi, mare păcat fac.

Că ei zic: „Nu ştim a cânta”. Vă întreb, pentru ce nu ştiţi ? Veţi zice: „Nu înţelegem cele ce se citesc în biserică.” Voiţi, oare, să vă spun vouă, de ce nu înţelegeţi ? Pentru că veniţi rar la biserică, iar în ceasul slujbei, voi staţi afară, glumiţi şi râdeţi. Şi aşa vă adunaţi laolaltă, nu ca să vă faceţi mai buni, ci mai răi, cum spune Sfântul Pavel; pentru aceasta nu înţelegeţi cele ce se fac în biserică.

Căci, dacă venim la biserică, să aducem jertfă lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, a celor vii şi a celor morţi, să-I mulţumim pentru binefacerile primite, ca să înnoiască Domnul în noi harul Sfântului Duh, prin împărtăşirea cu Hristos, şi să ne întărească pe calea mântuirii.

Dumnezeului nostru, slavă !

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - 6 iunie

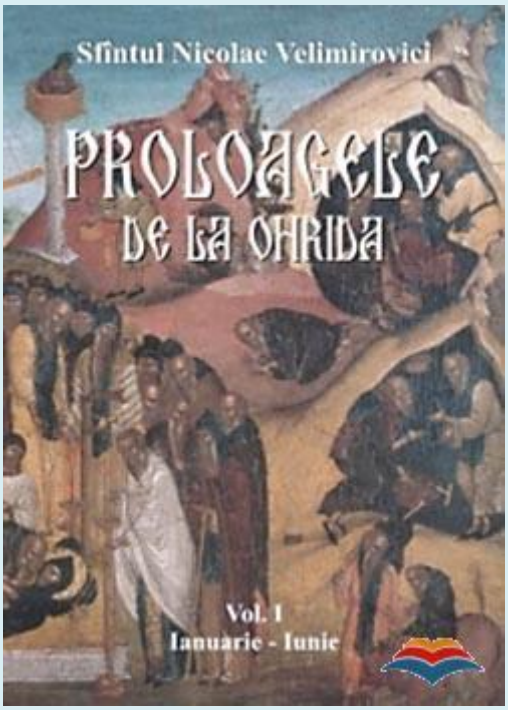

Pomenirea Sfântului cuvios Visarion

Visarion s-a născut şi a fost educat în Egipt. El s-a închinat vieţii duhovniceşti de la o vârstă foarte timpurie şi nicicând „nu şi-a întinat veşmântul primit la Botez".

El 1-a cercetat pe Sfântul Gherasim de la Iordan şi a învăţat mult de la Sfântul Isidor, pelusiotul.

El şi-a supus trupul cu postiri şi privegheri aspre, dar şi-a ascuns cu grijă nevoinţele de ochii omeneşti.

El odată a stat la rugăciune timp de patruzeci de zile încheiate, fără ca să guste nici hrană, nici apă, nici somn. El purta o singură haină şi vara şi iarna. El avea marele har al facerii de minuni.

El nu avea un colţ al lui unde să-şi plece capul, ci a vieţuit în munţi şi în crăpăturile pământului până la bătrâneţele sale adânci.

El cu darul facerii de minuni vindeca bolile oamenilor şi multe alte minuni făcea, spre folosul poporului şi spre slava lui Dumnezeu.

El a adormit cu pace la anul 466 după Hristos.

Notă:în Proloagele greceşti, Sfântul Visarion este pomenit la 20 februarie.

Pomenirea cuviosului părintelui nostru Ilarion cel nou

Ilarion a fost stareţul Mânăstirii Dalmaţilor din Constantinopol. El a fost ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul şi următorul vieţii Sfântului Ilarion cel mare, al cărui nume cu cinste 1-a purtat.

Ilarion era puternic în rugăciune, neînfricat şi stăruitor în nevoinţe de tot felul. El a fost chinuit mult pentru cinstirea sfintelor icoane de către răii împăraţi iconoclaşti, între care Leon, armeanul. Dar Leon, armeanul a fost omorât cu sabia de propriile lui gărzi, întru acelaşi loc dintru aceeaşi biserică în care nelegiutul smulsese şi aruncase la pământ Icoana Mântuitorului, prima icoană profanată din prigoanele pornite de el.

Sfântul Ilarion atunci a fost scos din închisoare, dar numai pentru scurt timp. El din nou a fost torturat şi ţinut în carcerele temniţelor, până ce la putere a venit bine credincioasa împărătească Teodora.

Ilarion era văzător cu duhul şi avea şi darul străvederii.

El a văzut îngerii care au ridicat la cer trupul Sfântului Teodor, studitul care murise.

Plăcându-i lui Dumnezeu, Sfântul Ilarion cel nou a adormit cu pace şi s-a strămutat la Împărăţia Cerurilor la anul 845, pe când se afla întru al şaptezecilea an al vieţii sale.

Pomenirea Sfintelor cuvioase muceniţe Arhelais, Tecla şi Susanna

Fecioare călugăriţe fiind ele, Arhelais, Tecla şi Susanna se nevoiau într-o mânăstire necunoscută de lângă Roma. Când a izbucnit prigoana împotriva creştinilor sub Diocleţian, ele s-au refugiat în Campania, stabilindu-se în cetatea Nolei.

Dar ele nu şi-au putut tăinui vieţile lor sfinte, iar oamenii de prin împrejurimi au început să vină la ele, căutând sfat pentru viaţă, povăţuire şi ajutor în necazurile şi infirmităţile lor.

De aceea, în cele din urmă, călugăriţele fecioare au fost prinse şi aduse în faţa nelegiuitei judecăţi păgâneşti. Ele liber şi pe faţă au mărturisit credinţa lor în Hristos.

Când judecătorul Leontie a întrebat-o pe Sfânta Arhelais despre credinţa creştină, ea a zis: „Prin puterea lui Hristos eu calc în picioare puterea diavolului şi prin a Lui putere eu povăţuiesc poporul cu pricepere, ca şi ei să cunoască pe Unul şi Adevăratul Dumnezeu. Şi întru Numele Domnului meu Iisus Hristos, Fiul Unul Născut al Tatălui, prin mâinile mele, ale roabei Sale, se dă sănătate celor bolnavi din popor."

Toate cele trei fecioare au fost biciuite, asupra lor s-a aruncat cu păcură încinsă, şi au fost chinuite cu foametea în temniţă. La urmă ele au fost omorâte prin tăierea capetelor.

Pe când erau duse la eşafod, înaintea lor s-a înfăţişat un înger al Domnului, pe care 1-au văzut şi unii dintre torţionari; ei s-au înspăimântat atât de tare, încât nu au putut să-şi ridice securile şi să taie capetele fecioarelor. Dar fecioarele însele i-au întărit pe aceştia, cerându-le să-şi facă grabnic datoria. Şi astfel, ele au fost tăiate ca nişte miluşele, iar anul era 293 după Hristos. Ele astfel s-au strămutat întru împărăţia lui Hristos, spre a se odihni şi a se bucura de faţa Domnului în veşnicie.

Cântare de laudă la Sfântul Visarion

Visarion Sfântul, de acoperiş şi hrană lipsit,
Fecioria-şi păzeşte din leagăn pân' la moarte:
Fecioria trupului şi curăţia minţii.

De aceea plin de darul priceperii este el,
Al priceperii dumnezeieşti şi puterii.
El darul bucuriei şi al păcii are,
Nu cunoaşte tristeţea şi apăsarea.

El nu cunoaşte tristeţea, nici întristarea,
Având gândul curat şi mintea curată,
Străvăzătoare, limpede precum cristalul.

Când flacăra dumnezeieştii iubiri
în inima lui s-a aprins,
El a-nceput să lucreze multe şi mari minuni.

El a umblat precum pe pământ şi pe ape,
Iar necuratele duhuri de spaima lui tremurau.
El soarele a oprit şi a lungit ziua,
Şi tot ce cu gura rostea se făcea faptă.

Întru el Dumnezeu cu putere lucra,
Căci lui Dumnezeu i se supunea pururea-n toate.
O, de minuni făcătorule părinte,
Roagă-te lui Hristos Dumnezeu
ca să ne miluiască pe noi
Prin rugăciunile tale!

Cugetare

Bucuria răutăcioasă este o haină murdară şi rău mirositoare pe care uneori duhul nostru o îmbracă cu mare satisfacţie. Căci în chiar momentul în care te bucuri de căderea în păcat a fratelui tău, cazi şi tu, spre marea satisfacţie a diavolului, care cu un singur cârlig prinde astfel doi peşti.

Frăţia cea după trup este cu adevărat o legătură foarte puternică, dar frăţia cea după duh este cu mult mai tare. Dacă te întristezi de păcatul fratelui tău celui după trup, de ce nu te întristezi şi de păcatul fratelui tău celui după duh? Dacă tu ascunzi păcatul fratelui tău celui după trup, de ce trâmbiţezi cu satisfacţie păcatul fratelui tău celui după duh?

Întrebi cine sunt fraţii tăi cei după duh? Ei sunt toţi creştinii - toţi cei care împreună cu tine se împărtăşesc dintru Acelaşi Sfânt Potir şi dintru Aceeaşi Viaţă.

O, cât de mari erau sfinţii în dragostea lor frăţească! O cât de departe era de ei bucuria cea răutăcioasă!

Despre Sfântul Visarion s-a zis: Odată toţi fraţii erau strânşi în biserică la rugăciune. Stareţul s-a apropiat de unul dintre ei care păcătuise şi i-a poruncit să iasă din biserică. Monahul s-a îndreptat supus şi umilit către ieşire, iar Visarion i-a urmat lui zicând: „Păcatul lui 1-am făcut şi eu!"

Cugetare

Să luăm aminte la minunata înviere a fiicei lui Iair:

- *La cum Stăpânul a liniştit mulţimea, zicându-le că fecioara nu a murit, ci doarme;*
- *La cum El a luat-o de mână, iar copila s-a ridicat vie;*
- *La cum Stăpânul poate învia şi sufletul meu, cel omorât cu păcatele, printr-o singură atingere a Duhului Lui de Viaţă dătător.*

Predică despre paza inimii

Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice, căci din ea ţâşneşte viaţa (Pildele lui Solomon 4: 23).

- *Inima este sediul voinţei, al iubirii, al priceperii, în ea se află faţa Preasfintei şi Dumnezeieştii Treimi.*
- *Inima este casa Tatălui, altarul Fiului şi atelierul Duhului Sfânt.*

Domnul inima omului o voieşte: ***Dă-mi mie, fiule, inima ta (Pildele lui Solomon 23: 26).***

O fraţilor, mai presus de toate cele pe care le păziţi cu străşnicie, păziţi-vă inima! De s-ar şi răsturna munţii, de-ar şi seca toate apele pământului, de v-ar şi părăsi toţi prietenii şi de v-aţi pierde toate averile, de chiar tot trupul vostru s-ar umple de viermi, nu vă înfricaţi, măcar deşi întreaga lume v-ar împroşca cu batjocura ei! Ci voi păziţi-vă doar inima, păziţi-o în orice urgie s-ar întâmpla să cadă asupra voastră şi lipiţi-o strâns de Domnul. Căci din inimă ţâşneşte viaţa şi cum ar mai putea ea ţâşni dacă în ea nu se sălăşluieşte suflarea Domnului şi Izvorul Vieţii - suflarea lui Dumnezeu?

Omul cel bun din comoara lui cea bună scoate afară cele bune, pe când omul cel rău din comoara lui cea rea scoate afară cele rele (Matei 12: 35). Acestea sunt cuvintele rostite de Domnul, cel care umple vistieria inimii tale cu bogăţiile Lui.

Dar cine e omul cel bun? El este cel care are comoara cea bună în inima lui.

Şi cine este omul cel răul? Este cel care are comoara cea rea în inima lui. *Căci din inimă* [a omului celui rău] *ies:* ***gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule (Matei 15: 19)*** şi din inima cea bună ies ***dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credinţa, blândeţea, înfrânarea, curăţia (Galateni 5: 22-23).***

Vedem noi oare ce mare vistierie este inima omului? Oare vedem noianul pe care poate să-1 încapă inima omului?

O, frate, însuşi Duhul Sfânt Dumnezeu, dacă binevoieşte, poate să încapă în inima omului. Nu numai că poate, dar El şi vrea. El doar aşteaptă ca tu să-ţi pregăteşti inima pentru El şi să o prefaci în biserică sfântă, căci Duhul Sfânt Dumnezeu nu Se poate sălăşlui decât într-un templu.

Aşa precum şarpele îşi păzeşte pururea capul, aşa şi tu, fiule, păzeşte-ţi pururea inima. Mai presus decât toate cele pe care le păzeşti cu străşnicie, fiule, păzeşte-ţi inima! Căci în inimă intră viaţa şi din ea iarăşi viaţă iese, viaţa de la Dumnezeul cel Viu.

O, Stăpâne Doamne de Viaţă dătătorule, ajută-ne nouă să ne păzim inima pururea pentru Tine, Domnul şi Dumnezeul nostru, Căci noi pe Tine te lăudăm, Ţie îţi mulţumim şi pe Tine te slăvim în veci. Amin.

Viața pe scurt - Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaților (sinaxar)

Sfântul cuvios Ilarion cel nou sau cel tânăr, egumenul mânăstirii Sfântului Dalmat din Constantinopol este numit așa pentru a nu fi confundat cu Sfântul Ilarion cel mare din cel de-al patrulea secol, s-a născut în Cappadocia în anul 775. Tatăl său se numea Petru și lucra la curtea imperială, iar pe mama sa o chema Teodosia.

Capadocia - Turcia de astăzi

Sfântul Cuvios Ilarion cel Nou intră în monahism

Când Ilarion a împlinit douăzeci de ani a intrat în Mănăstirea Xirochipiu, din Constantinopol și ulterior în obștea Mânăstirii Sfântului Dalmat. Ambele mânăstiri erau din Constantinopol. Timp de zece ani s-a îngrijit de grădina mănăstirii. Viața sa îmbunătățită și faptul că avea de la Dumnezeu darul de a se lucra prin rugăciunile sale minuni a determinat pe egumenul mânăstirii să îl hirotonească preot.

La moartea starețului său, temându-se că va fi numit stareț, Sfântul cuvios Ilarion cel nou a fugit din mânăstire mergând în ascuns la o mânăstire din Muntele Olimp al Bitiniei. A fost aflat de frați care au intervenit la patriarhul Nichifor al Constantinopolului, iar acesta împreună cu împăratul au trimis la Sfântul cuvios Ilarion cel nou și l-au adus înapoi în Constantinopol.

Sfântul cuvios Ilarion cel nou numit egumen

A fost numit egumen și arhimandrit potrivit regulii acelei mânăstiri, al cărei egumen era începând de la al treilea Sinod Ecumenic inclusiv exarh (inferior patriarhului și superior episcopului, având putere de conducere peste o anumită regiune) al tuturor mânăstirilor din Constantinopol.

Sfântul cuvios Ilarion cel nou și perioada Iconoclastă

Venirea pe tron a împăratului iconoclast Leon al V-lea Armeanul l-a găsit pe Sfântul cuvios Ilarion cel nou în poziția de egumen. Regele, demarând politica sa de luptă împotriva celor ce cinsteau icoanele, a încercat să-și atragă de partea sa personalitățile duhovnicești ale vremii. Sfântul cuvios Ilarion cel nou a refuzat să susțină astfel de politici neortodoxe și a fost întemnițat în mai multe rânduri, biciuit și izolat în cele din urmă în fortăreața Protilion.

La moartea lui Leon al V-lea, în anul 820, Ilarion a fost primit în casa unei evlavioase creștine. Eliberat de împăratul Mihail Travlu (820-829), a suferit din nou în timpul fiului acestuia, Teofil (829-842), care era mânat de același zel împotriva celor ce susțineau ortodoxia cinstirii sfintelor icoane.

Sfântul cuvios Ilarion cel nou a fost bătut și exilat în insula Afusia, în Sudul Propontidei. Aici a locuit într-o celulă strâmtă timp de opt ani, unde a fost din nou chinuit și lăsat în temniță pentru mai multe zile, fără apă și pâine.

Restabilirea cultului Sfintelor icoane

În vremea împărătesei Teodora, soția împăratului Teofil (829-842), care a organizat un sinod ce a restabilit cultul icoanelor, Sfântul Ilarion a fost eliberat și s-a reîntors la Mănăstirea Dalmaților. El a fost martor al biruinței Ortodoxiei, când a fost proclamată definitiv ortodoxia cinstirii Sfintelor icoane în anul 843.

Sfântul cuvios Ilarion cel nou trece la cele veșnice

A revenit în mănăstirea sa abia după anul 843, unde a viețuit până la plecarea sa la Domnul, la vârsta de 70 de ani. Sfântul cuvios Ilarion cel nou a trecut la Domnul doi ani mai târziu, pe 6 iunie în anul 845.

Despre Sfântul Ilarion cel nou scrie cuviosul Iosif, scriitorul de cântări, în a opta cântare a canonului, că pentru cinstirea icoanei Mântuitorului a răbdat prigoniri de la muncitori și îl numește mucenic, pentru că a viețuit, precum se povestește într-o cuvântare, pe vremea împărăției lui Leon Armeanul (813-820), care a călcat sfintele icoane.

Minunile Sfântului cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaților

A făcut minuni alese, că jivinele care vătămau semințele roditoare le certa și le izgonea cu cuvântul din țarini și din grădini, grindina a potolit-o cu rugăciunea și pământul cel însetat cu ploaie l-a adăpat, iar curgerea râului, ca și Elisei prorocul, a despărțit-o.

A tămăduit mâna cea uscată a unui om, pe un orb l-a făcut să vadă și șchiopilor le-a dăruit tămăduire; pe diavoli i-a izgonit, iar pescarilor, care în zadar se osteneau, cu pești mulți le-a umplut mrejele.

Etimologia / semnificația numelui Ilarion - Hillary

În primul rând "La mulți ani!" tuturor celor care poartă numele Sfântul cuvios Ilarion cel nou!

Ilarion - nu a fost și nu este un nume prea des întâlnit la noi în țară, chiar dacă este răspândit mai mult în regiunea balcanică. Ilarion este forma romană, bulgară, macedoneană, georgiană și rusă a numelui grec Hilarion, venit pe filiera latină (hilarius). În greaca veche, hilaros înseamnă "voios", "vesel". Din acest cuvânt provine și cuvântul hilar.

Numele Ilarion și, în țările de limba engleză, forma Hilary au început să se răspândească din Evul Mediu, în amintirea Sfântului Hilarius, episcop al Romei în secolul al V-lea.

Derivate ale numelui Ilarion - Hillary: Ilar, Ilarius, Ilario, Ilari, Hilary și Hillary.

Personalități cu numele de Ilarion – Hillary

Ilarion Ciobanu (1931-2008), Ilarion Argatu (1913-1999); Sfântul Ilarion cel mare (sec. IV), episcopul Hilarius (decedat în anul 468), prea cuviosul părinte Ilarion cel nou (sec. VIII), Sfântul cuvios Ilarion cel nou (sec. IX), Hillary Diane Rodham Clinton (1947), Hilary Swank (1974).

Când își post serba ziua de nume cei care poartă numele de Ilarion? Conform calendarului ortodox, aceștia își pot serba ziua de nume în data de 6 iunie când este pomenit Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaților. Mai sunt și alți sfinți care au purtat acest nume cum ar fi pe data de 17 noiembrie când este prăznuit Sfântul Hilarius, pe data de 28 martie când este prăznuit Sfântul cuvios Ilarion cel nou, starețul mănăstirii Pelechit din Helespont, în Asia și în data de 6 mai când este prăznuit Sfântul Ilarion cel mare.

Sursa:
https://pravila.ro/sfantul-cuvios-ilarion-cel-nou-egumenul-manastirii-dalmatilor-6-iunie/

ro.orthodoxwiki.org - Ilarion cel nou

Sfântul Ilarion cel nou (775-845) a fost un cuvios părinte și mărturisitor al credinței în perioada iconoclastă din secolul al IX-lea. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face la 6 iunie.

Viața

Fericitul acesta Ilarion a trăit pe vremea împăratului Nichifor patriciul și a lui Stavrache și a lui Mihail Rangave și a lui Leon Armeanul iconomahul (813-820) și a lui Mihail Travlos și a lui Teofil iconomahul, trăgându-se cu neamul din Capadocia, care se numea și Caramania, având tată pe Petru, iar maică pe Teodosia. Tatăl său era cunoscut împăratului, fiindcă el da pâine la masa împărătească. Deci după ce s-a născut cuviosul și a fost înțărcat de către dânșii, a fost dat la școală ca să învețe cu osârdie Sfintele Scripturi.

Iar când s-a făcut de 20 de ani, evanghelicește a lăsat pe tată, pe maică, casa, bogăția și pe toată lumea, și s-a făcut monah în mănăstirea ce se numea a Xirochipiului

(gr. Xerokopion), ce se afla în Constantinopol, apoi s-a dus de acolo, și a mers în mănăstirea ce se numea a lui Dalmat (prăznuit la 3 august), și acolo a luat marea și îngerească schimă, adică s-a făcut schimnic.

Deci, având pururea pomenitul ascultare, smerenie și liniște (adică trăind în isihie), a slujit în gradina mănăstirii zece ani, apoi, după ce și-a curățit sufletul de toată patima și l-a strălucit cu virtuțile ca soarele, atunci prin harul cel dumnezeiesc s-a făcut făcător de minuni, căci a izgonit dintr-un tânăr un duh necurat ce îl bântuia; pentru aceasta și egumenul mănăstirii l-a făcut pe el preot și fără a voi el.

Iar după ce s-a săvârşit egumenul acela după trecerea a câțiva ani, s-a dus sfântul din mănăstire și a trecut la locul cel numit Opsichiu, și de acolo s-a dus în mănăstirea Cataronilor (mănăstirea catarilor, în Bitinia). Monahii mănăstirii sale, fiind înștiințați de aceasta, au vestit pe Sfântul patriarh Nichifor, ce era atunci patriarh; iar patriarhul iarăși a vestit împăratului Nichifor Patrichie, îndemnându-l ca să trimită și să aducă înapoi pe cuvios.

Pentru aceasta, ascultând cuviosul de îndemnurile împăratului și ale patriarhului, s-a întors înapoi și s-a făcut egumen și arhimandrit al mănăstirilor capitalei (807), după cum era acolo așa obiceiul a se face, hotărându-se de sinod. Și a petrecut cuviosul opt ani, păstorind turma lui Hristos.

Iar când a ajuns împăratul Leon Armeanul la anii 813, și a lepădat închinăciunea sfintelor icoane, atunci și cuviosul acesta Ilarion s-a dus la împăratul, și fiind ispitit de către acela cu oarecare momeli și îngroziri, ca să nu se închine sfintelor icoane, sfântul a mustrat pe împărat, și fără de Dumnezeu și nou Iulian paravat l-a numit pe el.

Pentru aceasta din cuvintele acestea s-a mâniat împăratul, și după ce l-a îngrozit că are să-l supună la multe nesuferite chinuri l-a băgat în temniță. Deci după oarecare vreme iarăși a adus pe sfântul înaintea sa, și i-a spus aceleași cuvinte, pe care i le zisese și întâi. Apoi l-a dat pe el patriarhului celui de un cuget cu el, adică lui Teodot Melsino, care se numea și Casiter, ca să-l înduplece pe el. Și fiindcă nu a ascultat cuviosul, l-a închis într-o temniță întunecoasă, și multe zile acolo a trăit în mizerie. Căci se poruncise ca să nu i se dea nici pâine, nici apă, nici altceva spre hrană.

Despre aceasta fiind înștiințați monahii și ucenicii lui, s-au dus la împăratul, zicând: „Dă-ne pe păstorul nostru, o împărate, și după puțin îl vom pleca să săvârşească voia ta”. Iar împăratul, înșelându-se de îndemnarea aceasta, le-a dat lor degrabă

pe sfântul. Deci sfântul petrecea în mănăstirea sa, luând puțină întărire din slăbirea și mizeria de mai dinainte, scăpându-se de foametea ce pătimise în temniță. Pentru aceasta împăratul văzând că monahii nu au gând să-și plinească făgăduința lor, ci numai l-au înșelat, pe monahi i-a pedepsit, iar pe sfântul l-a băgat iarăși în temniță.

După aceea l-a trimis la mănăstirea ce se numește a lui Foneu (gr. Phoneos, lângă strântoarea Bosfor), și acolo l-a închis în temniță șase luni spre a fi chinuit mai mult, pentru că egumenul mănăstirii aceleia era om aspru, sălbatic și nemilos.

După aceea împăratul iarăși a adus în palat pe sfântul, și cu îmbunări încerca ca să-l înșele și fiindcă nu a ascultat, a poruncit să-l închidă pe cuviosul în mănăstirea ce se numea a lui Cuclovie (gr. Kyklobion).

Apoi după ce au trecut doi ani și șase luni, a scos pe sfântul de acolo, și l-a închis în temnița ce se numea a Numerilor. După aceea l-a bătut cumplit, și de acolo l-a izgonit la cetatea ce se numește Protilion.

Iar după ce Leon Armeanul a fost omorât cu sabia, în chiar biserica în care întâiași dată ocărâse și aruncase la pământ icoana lui Hristos, după ce Leon rău și-a lepădat sufletul său, și a împărățit Mihail al II-lea Travlos la anii 820, atunci și sfântul acesta a fost slobozit din temniță și a fost găzduit de către o oarecare femeie creș-tină în casa ei, și ea i-a slujit șapte ani.

Deci împărățind fiul lui Travlos, adică Teofil luptătorul de icoane, la anii 829, a adunat înrăutățitul pe toți cei ce se făcuseră mai înainte mărturisitori pentru sfintele icoane, și i-a aruncat din nou în temniță. Atunci dar și fericitul acesta Ilarion a fost cercetat, dacă voiește să se supună împărăteștii porunci.

Dar fiindcă sfântul a mustrat pe Teofil, că este fără Dumnezeu și înșelător, a primit 117 toiege pe spate, și după aceea a fost izgonit în insula Afusia, care este aproape de insula Alona, ce se afla sub arhiepiscopul Priconisului. Acolo sfântul săpând într-o piatră și-a făcut o chiliuță mică și îngustă, și prin rugăciunea sa a scos și apă, și a petrecut acolo 8 ani.

Iar după ce s-a săvârșit Teofil (842), Teodora, soția lui, a adunat în Constantinopol pe toți mărturisitorii și cuvioșii părinți, ce se aflau în izgonire, și după ce a întărit și a așezat Ortodoxia, prin înălțarea și închinarea sfintelor icoane, atunci și cuviosul Ilarion, și-a luat iarăși mănăstirea sa, strălucind-o cu minunile.

Deci 3 ani mai trăind după aceasta, și cu plăcere de Dumnezeu îndreptând pe ucenicii săi, s-a mutat către Domnul în anul 845, fiind de 70 de ani.

Imnografie

Tropar, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor și cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; și te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Ilarioane, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul 1: Cu focul împărtășindu-te nicicum nu te-ai ars, Ilarioane înțelepte, nevoitorule cel cu minte vitează, că rouă de la Dumnezeu ai câştigat, care te-a răcorit. Pentru aceasta ai suferit lupte mai pre sus de fire, bucurându-te cu cuvioșii, de Dumnezeu înțelepțite, cu care pomenește-ne pe noi.

Surse:
Mineiul pe luna iunie
Sinaxarul părintelui Macarie de la Simonos Petras

Sursa: **https://ro.orthodoxwiki.org/Ilarion_cel_Nou**

Icoane

SF. CUV.
ILARION
CEL NOU
SF. MC.
GHELASIE
Τό ΕΙΣ
ΠΑΝΤΑ
ΕΑΥΤΗ
ΒΙΑΖΕ
CΘΑΙ

6 iunie

Sf. Cuv.
Ilarion
cel Nou
Sf. Mc.
Ghelasie
Το εἰς
πάντα
ἑαυτὸν
βιάζε
σθαι

6 iunie

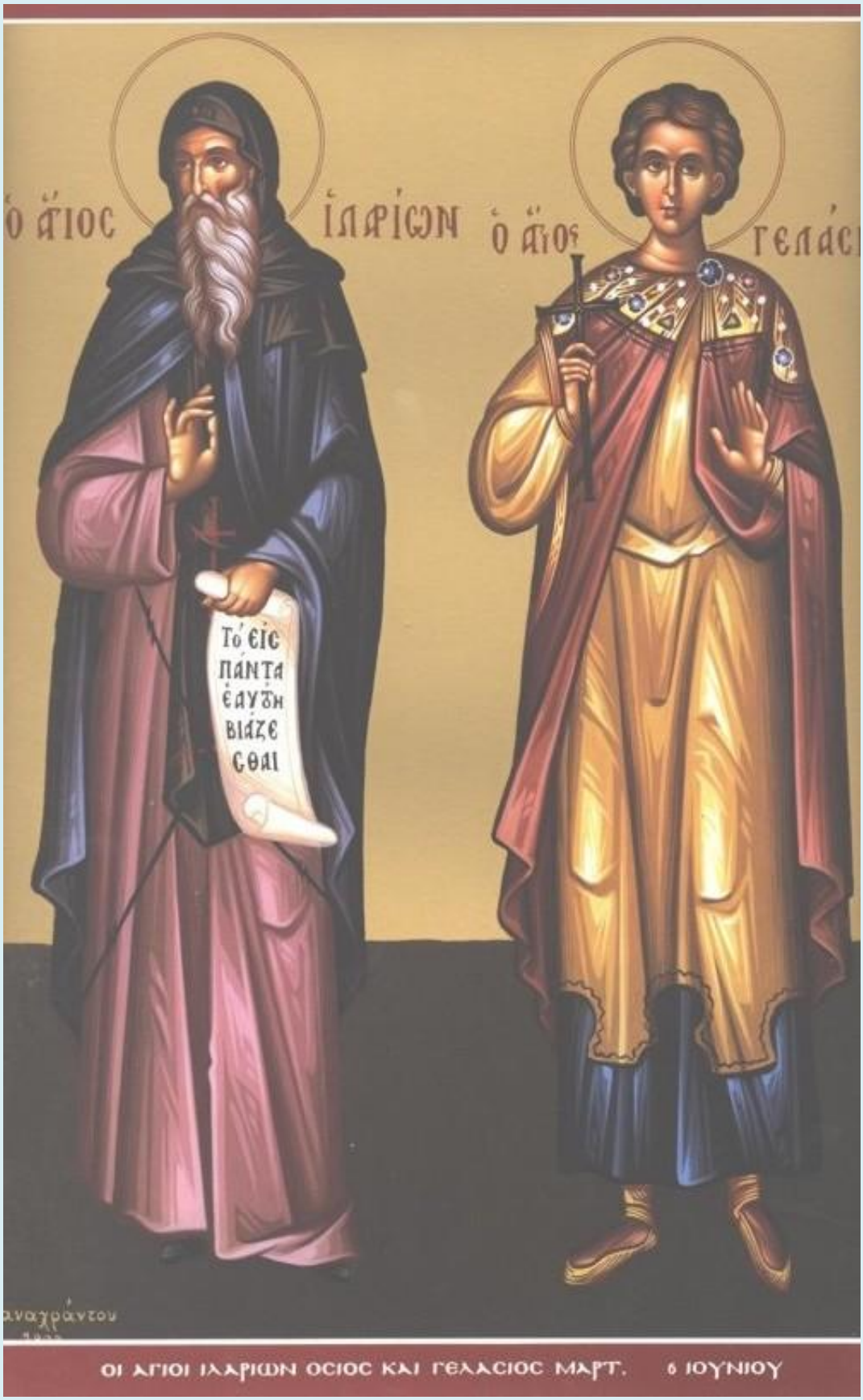

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΙΛΑΡΙΩΝ ΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΓΕΛΑΣΙΟΣ ΜΑΡΤ. 6 ΙΟΥΝΙΟΥ

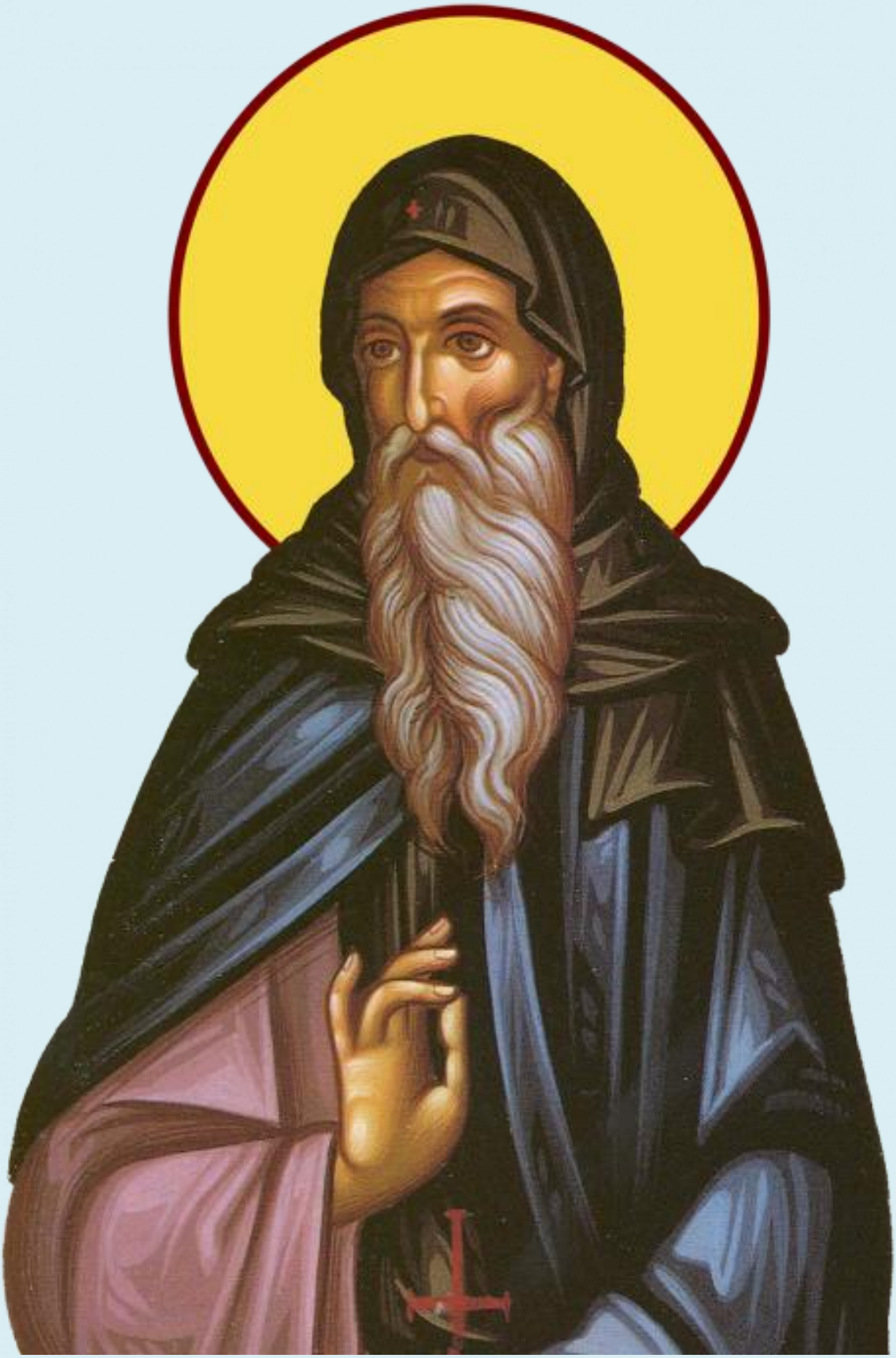

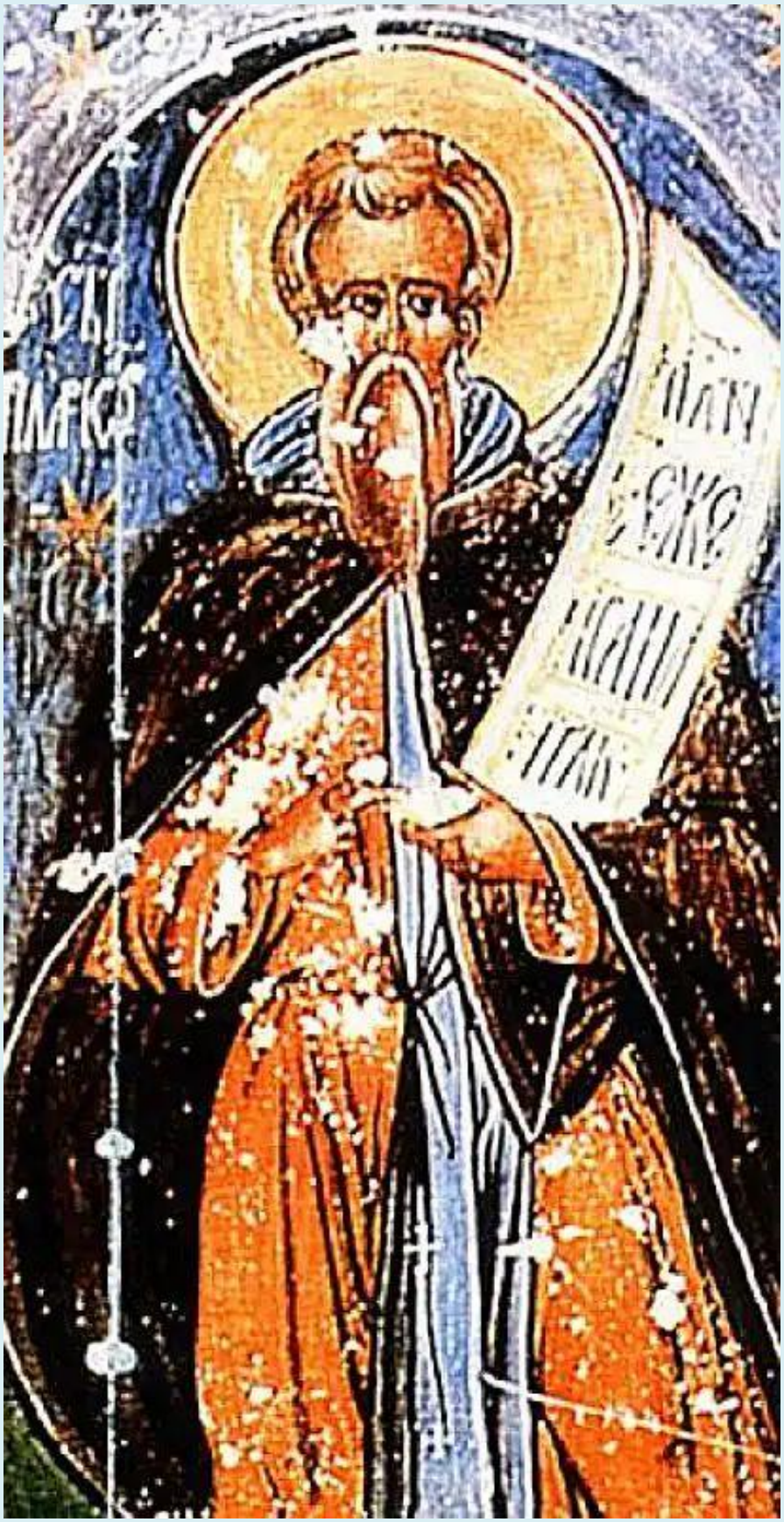

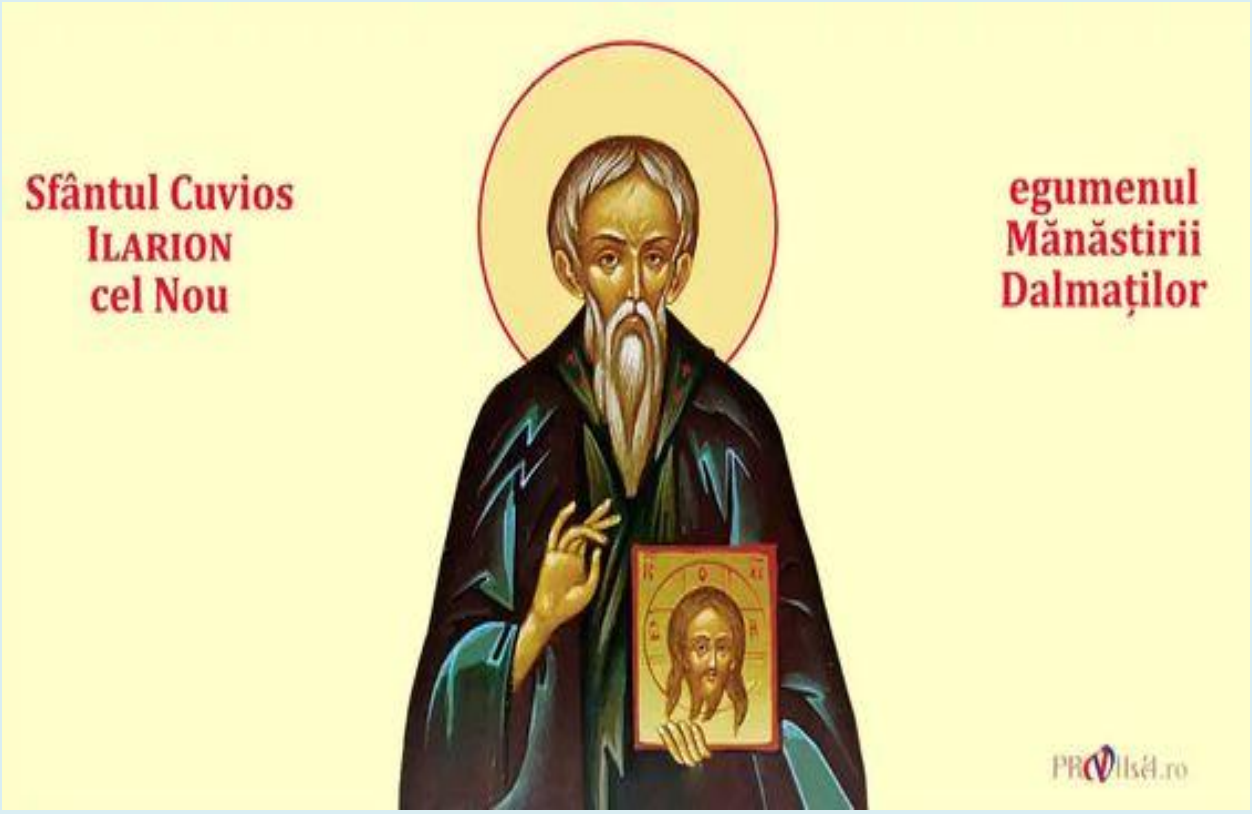
Sfântul Cuvios
ILARION
cel Nou
egumenul
Mănăstirii
Dalmaților

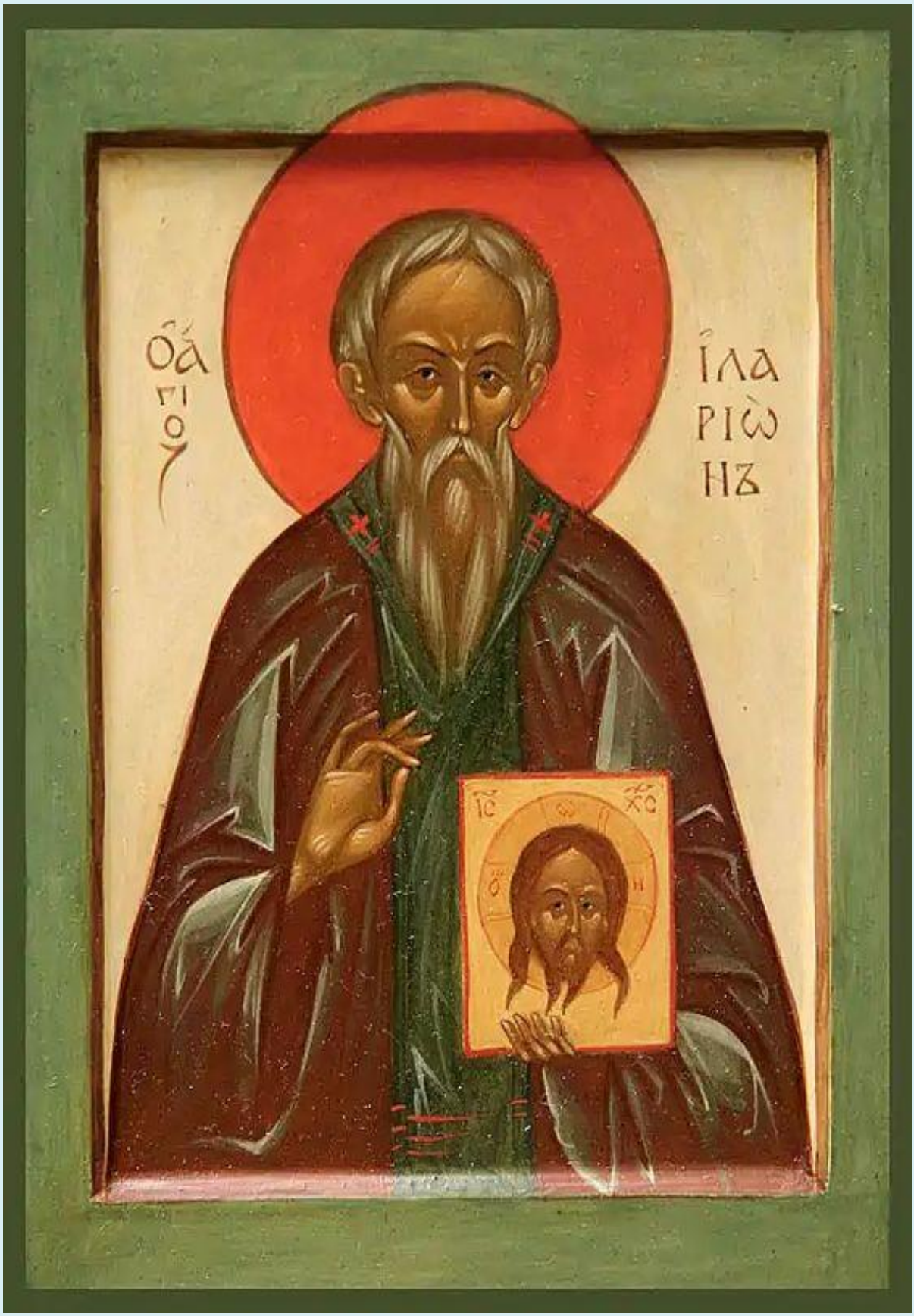
Ὁ Ἅγιος
Ἱλαρίων
ΙΣ
ΧΣ

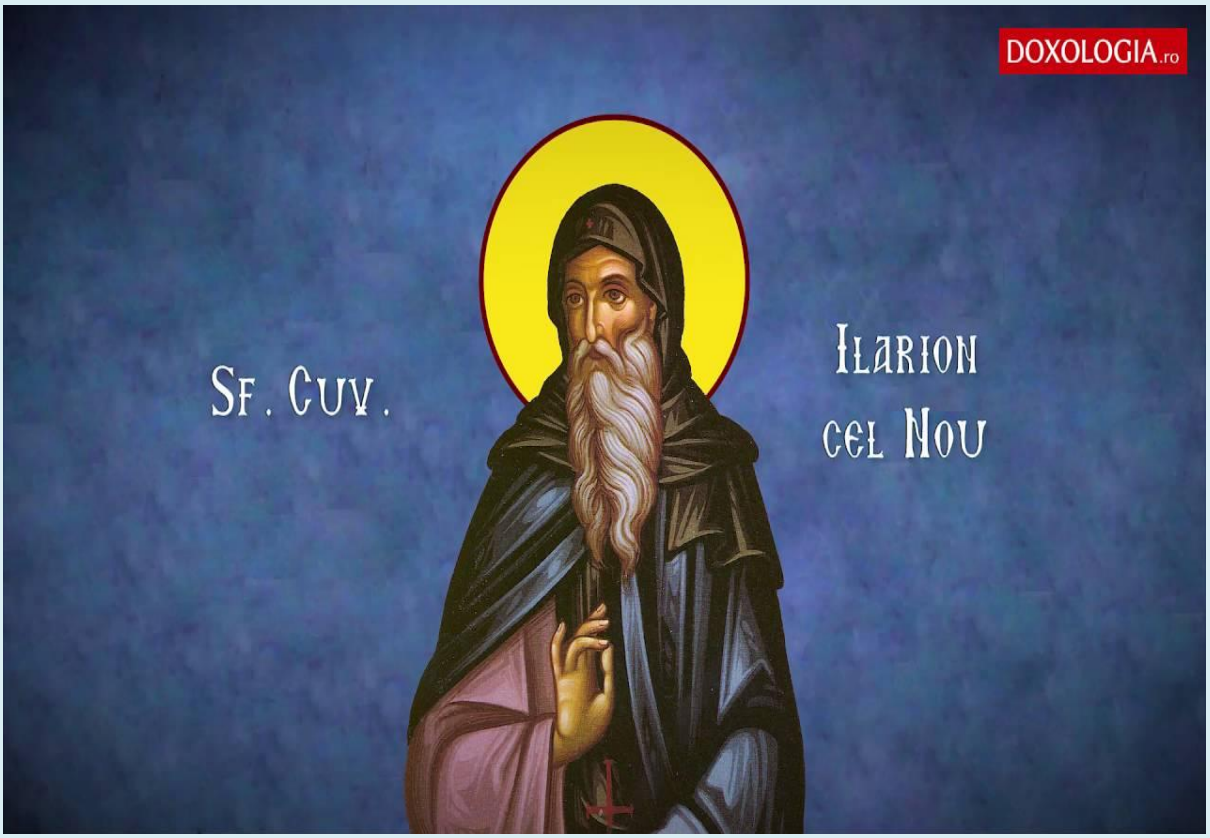
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Ilarion
cel Nou

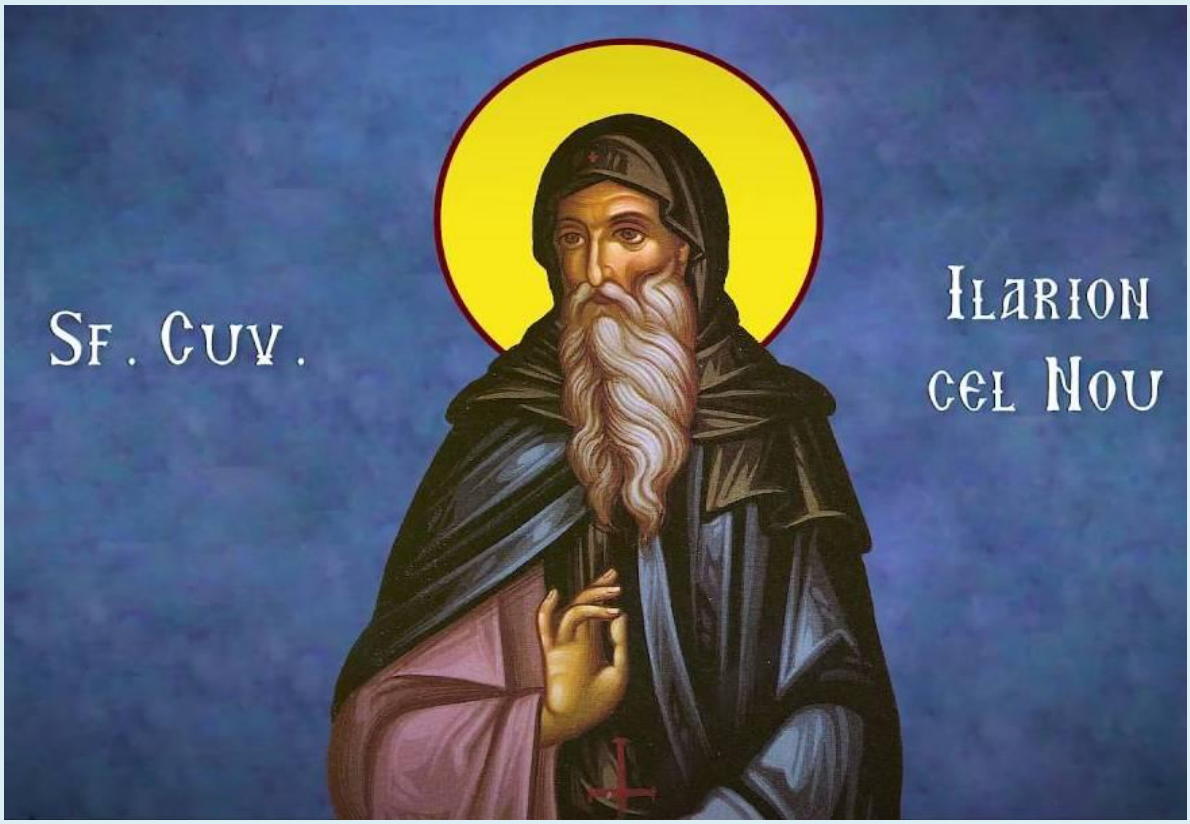
Sf. Cuv.
Ilarion
cel Nou

Bucură-te, Sfinte cuvioase Ilarion cel nou!